

«Hem de caminar plegats»

JOAN JOSEP OMELLA, ARQUEBISBE ELECTE DE BARCELONA, POSA ÈMFASI EN L'ESGLÉSIA POBLE DE DÉU I DEMANA LA COL·LABORACIÓ DE TOT HOM



Omella amb el papa Francesc.

Pep Daudé / Basílica de la Sagrada Família

«Serviré la Sagrada Família i la causa de Gaudí»



El cardenal Martínez Sistach va beneir el 8 de novembre la sagristia de ponent de la Sagrada Família.

JAUME AYMAR:

«La icona del ministeri episcopal del cardenal ha estat la Sagrada Família»

DOMINGO LEGUA:

«Omella és un dels sacerdots més respectats i estimats de Saragossa»

P. ABAT JOSEP ALEGRE:

«Una de les prioritats del nou arquebisbe seran els sacerdots»

SALVADOR BACARDIT:

«La principal preocupació de Barcelona és el rejueniment de les comunitats parroquials»

ANNA ALMUNI:

«L'accent missioner s'ha de fer molt més present en la vida personal i comunitària»

P 2-9



Especial beatificació de 26 frares màrtirs de l'orde dels caputxins

P I-VIII

Sumari

- 10 El Dr. Salvador Pié analitza el Sínode
- 20 Congrés Internacional sobre la Cartoixa
- 22 Iniciativa per desvetllar la fe dels allunyats
- 24 Francesc Torradeflot i el diàleg interreligiós
- 27 Recordant la Nit dels Vidres Trencats

Editorial

Relleu a la seu de Barcelona

Tots els mitjans de comunicació s'han fet ressò del relleu a la seu barcelonina de l'arquebisbe, el cardenal Lluís Martínez Sistach, i del nomenament del seu successor, monsenyor Joan Josep Omella. Martínez Sistach era, després de molts anys, el primer bisbe de Barcelona nascut a la mateixa Ciutat Comtal. L'anterior havia estat el cardenal Casañas que va morir l'any 1908, fa més de cent anys. El treball parroquial de mossèn Lluís a diverses parròquies barcelonines, el seu servei docent com a professor de Dret Canònic a la Facultat de Teologia de Sant Pacià —avui Facultat de Teologia de Catalunya— i les seves responsabilitats a la cúria barcelonina, el feien «un dels nostres», com el va definir en el seu dia el cardenal Narcís Jubany, que va ser el seu mentor, qui el va portar a l'episcopat i qui ha estat el seu gran referent pastoral. Bisbe auxiliar de Barcelona, va passar aviat a ser titular de Tortosa i després de la seu primada de Tarragona. Durant els onze anys com a arquebisbe metropolità de Barcelona (2004-2015) el cardenal s'ha mostrat com un treballador infatigable que ha prestat importants serveis a la Santa Seu en comunió amb els papes Joan Pau II, Benet XVI i Francesc. Ha estat un bisbe conciliar, un canonista prestigiós (el seu llibre sobre les associacions de fidels és el que ha assolit més edicions a la Facultat de Teologia) i, a l'hora de prendre decisions, un home molt

circumspecte, en paraules del bisbe Carrera, que fou tres anys el seu auxiliar. Donem gràcies a Déu pels fruits del seu pontificat i per l'atenció sol·lícita que ha tingut envers els nostres mitjans. El bisbe Joan Josep Omella (Cretes, Matarranya, Terol, 1946), fill de llauradors, va estudiar al Seminari de Saragossa i en centres de formació dels Pares Blancs a Lovaina i a Jerusalem. Durant el seu ministeri sacerdotal fou vicari, rector i vicari episcopal de Saragossa. Durant un any fou missioner al Zaire i aquesta experiència africana —amb els posteriors viatges a aquell continent com a consiliari de Mans Unides— han marcat el seu tarannà pastoral. Fou el prudent arquebisbe Elías Yanes que portà a Omella a l'episcopat el 1996, als cinquanta anys. Després de tres anys d'auxiliar a Saragossa, el 1999 fou nomenat bisbe de Barbastro-Montsó i durant un temps hagué d'actuar també d'administrador apostòlic de les diòcesis de Jaca i d'Osca. El 2004 fou nomenat bisbe de Calahorra i La Calzada-Logronyo. A la Conferència Episcopal és president de la Comissió de Pastoral Social des de l'any 2003. Molts diuen que és un bisbe a l'estil del papa Francesc, senzill, proper i planer, molt atent als pobres i necessitats. Des dels nostres mitjans li donem la benvinguda i li agraïm que —arran del seu nomenament— fes algunes de les seves primeres declaracions a Ràdio Estel.

Un nou llindar



Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Església viva que estima i espera

L'Església és viva perquè l'Esperit de Crist hi és, molt a pesar de les nostres febleses. L'observació de la realitat diària em dóna la certesa que en el treball silenciós s'hi amaga una força espiritual que li dóna autenticitat. La verificació és l'existència d'unes parròquies que acullen sense fer diferències, que celebren la fe amb alegria i fan que l'Evangeli ompli de veritat el caminar de cada dia. Aquesta veritat és Jesús, trobat, escoltat, conegut, estimat i anunciat sense afany de protagonisme enmig de l'ambient secular que vivim.

L'Església és viva, no pel reconeixement a favor o en contra que d'ella se'n fa, sinó perquè acompanya totes les pobreses amb amor i sense defallir. Què succeiria si, de cop i volta, els cristians renunciéssim a estar presents en tots els àmbits de la societat i l'Evangeli deixés de ser anunciat? Què passaria si per moments es tallés tota la solidaritat i l'ajuda que s'està donant a tanta gent exclosa?

El miracle el fan cada dia una infinitat de famílies, grups i comunitats que responen amb una generositat que fa veure la qualitat de l'amor entre els seus membres. A més de les famílies, tantes altres institucions que no busquen prestigi ni esperen el reconeixement públic, però estan al costat dels qui la crisi està empobrint encara més, i ofereixen recursos materials, temps, capacitats i espiritualitat. He pogut comprovar que la força prové de la trobada amb Jesús, de l'Evangeli, de la pregària i de la sensibilitat social que els anima. Vivint-ho entre la gent, veig que l'estil evangèlic i l'esperit comunitari va guanyant terreny entre nosaltres, i ens n'hem d'alegrar. D'altra part, és llastimós que encara hi ha qui està malversant el temps jutjant i condemnant, un temps que podria ser utilitzat per fer el bé o dedicat a la pregària. En la nova etapa eclesial que se'ns obre, tota observació i treball ha de seguir oferint Jesús i l'Evangeli, amb la transparència de les benaurances i el to rehabilitador de les obres de misericòrdia.

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 18 de novembre del 1058: consagració de la catedral romànica de Barcelona.



Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Piñol, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Josep Alegre, Josep M. Alimbau, Anna Almuni, Jaume Aymar, Salvador Bacardit, Pilarín Bayés, Esther Borrego, Lucía Caram, Jaume Castro, Agustí Codinach, Joan Guiteras, Joan M. Gutiérrez, Andreu Ibarz, Domingo Legua, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Salvador Pié, Quique, Josep Rius-Camps,

Lluís Serra, Rafel Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Joan M. Vernet, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat
(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per



Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €

Gibraltar i Portugal: 135,01 €

Resta d'Europa: 213,25 €

Amèrica i Àfrica: 250,01 €

Àsia i Oceania: 325,05 €



El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un tren que no s'atura

Joan Josep Omella iniciarà ministeri com a nou arquebisbe de Barcelona per Sant Esteve

Carme Munté

A 400 quilòmetres de distància i a la mateixa hora, el cardinal Lluís Martínez Sistach i el bisbe Joan Josep Omella (a Ràdio Estel va dir que se'l podia anomenar així) compareixien en roda de premsa. El primer a l'arquebisbat de Barcelona, d'on és pastor des de l'any 2004; el segon a Logronyo, on també va arribar l'any 2004 per posar-se al capdavant de Calahorra i La Calzada-Logronyo.

Per decisió del papa Francesc, els seus noms van seguits en l'episcopologi de l'arxidiòcesi de Barcelona. Malgrat la seva inexperiència pastoral a l'Església catalana, el perfil i la dimensió social d'Omella ha estat valorat positivament. El cardinal Lluís Martínez Sistach ha precisat que el seu successor és nascut i batejat a la diòcesi de Tortosa. La seva població natal de Cretes, a la comarca del Matarranya, província de Terol, formava part del bisbat de Tortosa fins al 1956, quan es va incorporar a la diòcesi de Saragossa. Va ser l'avantsala del que passaria els anys 1995 i 1998 quan es va segregar la diòcesi de Lleida amb el conseqüent litigi per les obres d'art del Museu Diocesà de Lleida. El nou arquebisbe de Barcelona, que va ser bisbe de Barbastro-Montsó, no s'ha estat de manifestar que li agradaria poder ajudar a resoldre definitivament el litigi.

Inici de ministeri per Sant Esteve

La notícia del nomenament d'Omella com a arquebisbe de Barcelona la va donar l'agència Efe el dijous 5 de novembre. Quan l'endemà, divendres, a les 12 h, la Santa Seu feia públic el relleu, ja no va agafar ningú per sorpresa. Martínez Sistach i Omella, des de Barcelona i Logronyo respectivament, van comparèixer en roda de premsa. L'un per valorar el repte que li ha estat encomanat. «És una exigència nova que accepto amb alegria», va dir Omella, «però també amb molta por perquè no és el mateix treballar en una diòcesi com La Rioja, on coneixes tothom, que en una ciutat tan gran com Barcelona». L'altre, per donar-li la benvinguda i valorar, al seu torn, aquests gairebé dotze anys de servei a l'Església diocesana de Barcelona.

En un dia sorprenent com és el 26 de desembre, festivitat de Sant Esteve a Catalunya, és quan se celebrarà, a la catedral, la presa de possessió i inici del ministeri episcopal del nou arquebisbe. El cardinal Martínez Sistach va justificar la data, «escollida per tots dos», a causa de la complicada agenda social i política. El llarguíssim pont del 5-8 de desembre i les eleccions del 20 de desembre han fet difícil quadrar totes les agendes. Això sí, la celebració serà al matí, cosa que no impedirà, com va dir el cardinal, ni la llarga sobretaula després dels canelons ni l'assistència al tradicional concert de Sant Esteve.

A partir d'aquest moment, Barcelona deixarà de ser seu vacant, tindrà

Agustí Codinach



El cardinal, un cop fet públic el relleu, acompanyat del bisbe Taltavull, de Ramon Ollé i de Sergi Gordo.



Omella durant la roda de premsa a Logronyo.

nou arquebisbe titular i, per tant, el cardinal Martínez Sistach deixarà de ser administrador apostòlic i passarà a la condició d'emèrit. Pel que fa al lloc escollit per viure en aquesta nova etapa, serà la residència sacerdotal de Sant Josep Oriol, a Barcelona. «És el millor lloc on podia estar, al costat dels capellans. Els conec gairebé tots amb nom i cognoms, sé on han estat, em recordo de tots ells i els estimo.» A la residència sacerdotal, al carrer Joan Güell de Barcelona, el cardinal viurà en un apartament com el de la resta de germans sacerdots. «El problema serà com encabir-hi tots els llibres i revistes», va manifestar mig de broma.

Els qui coneixen bé el cardinal saben que la jubilació no s'adiu gens ni mica al seu tarannà sempre actiu. Com a president de la Fundació civil Antoni Gaudí per a les Grans Ciutats, prosseguirà amb l'activitat evangelitzadora que més ressò li ha donat en els darrers anys: la Sagrada Família i la pastoral de les grans ciutats.

El 13 de desembre, a la Sagrada Família, es farà la missa d'acció de gràcies pel pontificat del cardinal Lluís Martínez

Sistach a Barcelona. Fins aleshores hi haurà ocasió de fer balanç d'aquesta llarga etapa en què s'ha sentit reconegut pels papes Joan Pau II, Benet XVI i actualment Francesc.

Però coincidint amb la notícia del relleu, el cardinal va posar l'accent en les qüestions més reeixides d'un pontificat que ha pivotat al voltant de l'eix evangelització-solidaritat i que ha tingut el seu moment estelar el 7 de novembre del 2010 amb la missa de dedicació de la Sagrada Família presidida pel papa Benet XVI. A partir d'aquí el cardinal va posar en relleu fites com la Missió Metròpolis i l'Atri dels Gentils (any 2012) o, més recentment, el Congrés internacional de Pastoral de les Grans Ciutats. També va destacar la constitució de la nova Facultat Antoni Gaudí i, el curs següent, de l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

Davant les conseqüències de la crisi econòmica, va recordar la tasca de Càritas diocesana de Barcelona i de les Càritas parroquials, i va remarcar el projecte Joves a l'Atur amb motiu de les seves noces d'or sacerdotals.

Pel que fa a la pastoral vocacional, va destacar l'augment de vocacions al

sacerdocí amb unes xifres prou remarcables: el 2014 hi va haver 11 noves incorporacions al Seminari Major de Barcelona; sis aquest curs. En total han estat quatre plans pastorals. El darrer és el dedicat a l'any de la misericòrdia i titulat precisament *Misericordiosos com el Pare*, però ja li correspondrà al nou pastor diocesà posar-lo o no en pràctica. De fet, és una idea que connecta molt bé amb el lema episcopal d'Omella: «Per l'entranyable misericòrdia del Nostre Déu.»

«Unim-nos i ajudem-lo»

El cardinal Martínez Sistach va destacar el tarannà social del seu successor, i va reconèixer que es podrien introduir millores en el nomenament de bisbes. Va donar a entendre que ell també havia fet els deures a l'hora de proposar el seu successor.

«Jo puc tenir els meus criteris i les meves preferències, però l'important, al cap i a la fi, és que la persona sigui apta, capaç, competent i bona persona. Qui té la responsabilitat ha considerat que [Omella] era la persona convenient, hem d'acceptar-lo com a bon bisbe i confiar plenament que ho farà molt bé en el servei a l'Església. Unim-nos i ajudem-lo.»

Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, passarà a partir del desembre a col·laborar estretament amb Omella, i sens dubte serà un bon aliat per descobrir la nova realitat diocesana. De fet es coneixen del seu treball a la Conferència Episcopal Espanyola.

Tren en marxa

Com va dir el cardinal, l'important és la diòcesi. «El bisbe és com el maquinista, però el canvi de maquinista no ha d'aturar el tren.» Barcelona compta, doncs, amb un nou maquinista. Benvingut, Joan Josep Omella.

«Serviré la Sagrada Família i la causa d'Antoni Gaudí»

Cardenal Lluís Martínez Sistach, administrador apostòlic de Barcelona

Carme Munté

Després d'haver presentat la renúncia, vostè ha estat durant gairebé quatre anys més com a arquebisbe de Barcelona. Quina valoració en fa?

És sens dubte una manifestació de l'afecte i la mútua estimació del papa Francesc.

Mons. Joan Josep Omella era el bisbe que vostè havia pensat per a Barcelona?

Hi ha moltes possibilitats de bisbes per a una diòcesi. Tu pots pensar uns bisbes, i n'hi ha d'altres que pensen en altres noms. De la consulta prèvia el Papa acaba prenent la decisió que considera pertinent. S'ha de dir que el Papa s'ho mira molt quan es tracta d'una diòcesi gran com és Barcelona.

Vostè ha manifestat que caldria canviar alguns mètodes del nomenament de bisbes. Què canviaria?

No em referia a aquest cas concret, ja que, de fet, el Papa sempre té la llibertat de fer el nomenament directament. Pot passar que el Papa coneix una persona que considera molt important i convenient i l'acaba nomenant directament, però en els casos normals es podria repensar el procediment. De fet, el papa Francesc pensa a fer una mica de reforma.

A partir del 26 de desembre vostè passarà a ser arquebisbe emèrit de Barcelona. A partir d'aquest moment li agradaria tenir més vinculació amb la Sagrada Família?

La Sagrada Família me l'he estimada sempre. Quan vivia al Guinardó ja era un barri molt proper al temple. Així mateix, considero que he estat una persona que ha fet bastant per la Sagrada Família i per la ciutat de Barcelona a través seu. Cobrir les naus i la missa de dedicació ha estat



El cardenal sortint de la roda de premsa celebrada a l'arquebisbat. / Agustí Codinach

El Papa s'ho mira molt quan es tracta d'una diòcesi gran com és Barcelona

El bisbe Omella és una persona senzilla, propera i amb molta preocupació social

un esdeveniment molt important que també m'hi ha vinculat. Per tant, sempre que pugui serviré la Sagrada Família així com la causa de canonització d'Antoni Gaudí. Si puc i m'ho demanen, ho faré amb molt de gust.

Quin ha de ser el paper del bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull?

Quan Ricard M. Carles, aleshores bisbe de Tortosa, va ser nomenat per a l'arxidiòcesi de Barcelona, jo vaig passar tot un any amb ell com a bisbe auxiliar. Després vaig ser nomenat bisbe de Tortosa. Per tant, el bisbe

Sebastià Taltavull serà bisbe auxiliar de Barcelona el temps que es consideri convenient. El necessitarà i l'ajudarà, ja que coneix millor la diòcesi. No puc afegir-hi res més, ja que dependrà de l'arquebisbe Omella i de les necessitats que l'Església tingui en el sentit de si ha d'anar a alguna diòcesi.

Quines són les virtuts i les actituds que destacaria del bisbe Omella?

No el conec tant, la veritat, però em consta que és una persona senzilla, propera i amb molta preocupació social. No en sé més coses perquè no

l'he conegut gaire. A la Conferència Episcopal Espanyola se'n parla, però no gaire, no l'he tractat ni el conec prou, però penso que té moltes qualitats.

El 13 de desembre se celebrarà la missa d'acció de gràcies pel seu pontificat. Quina crida faria als diocesans?

Si es volen ajuntar per donar gràcies a Déu Nostre Senyor per aquest temps que hem estat junts, que hem treballat junts i que ens hem estimat junts estaré molt content de poder-los veure i saludar personalment.

El cardenal i la Sagrada Família



Jaume Aymar i Ragolta
Director

La icona del ministeri episcopal del cardenal Lluís Martínez Sistach a Barcelona ha estat la basílica de la Sagrada Família. De fet, ha seguit la tradició històrica dels diversos prelats barcelonins que l'han precedit. Així, el bisbe Josep Maria Urquinaona va beneir la primera pedra del temple el 1882; el 1907 el cardenal Salvador Casañas va elevar la cripta a la categoria de tinença parroquial i en va nomenar capellà custodi mossèn Gil Parés, que va promoure les escoles parroquials construïdes també per Gaudí és una de les aportacions ca-

talanes universals. El 1915 el bisbe Reig hi va portar el nunci Ragonesi, en aquella visita històrica en la qual el prelat italià va dir de Gaudí que era el Dante de l'arquitectura. Després de la mort de l'arquitecte de Déu i dels anys de la guerra i de la postguerra, la Sagrada Família tornà a emergir com a símbol de la Ciutat Comtal amb motiu del XXXV Congrés Eucarístic Internacional, amb la pregària de les nacions per la pau del món a la plaça de la Sagrada Família, presidida pel llegat del Papa al Congrés, el cardenal Federico Tedeschini.

El cardenal Narcís Jubany hi va portar el papa Joan Pau II el 1982 i el cardenal Carles hi va celebrar una primera missa solemne, com a clausura de l'Any jubilar estant encara en obres, el 31 de desembre del

2000. Però certament l'acte religiós que va donar major divulgació al temple gaudinià fou la dedicació de la basílica pel papa Benet XVI el 7 de novembre del 2010, convidat pel cardenal Lluís Martínez Sistach, en una inoblidable celebració multitudinària les imatges de la qual van donar la volta al món i van produir que des d'aleshores les visites al temple augmentessin en progressió geomètrica. El 2011 l'arquebisbe de Barcelona va promoure també una magna exposició sobre *Gaudí i la Sagrada Família de Barcelona. Art, ciència i espiritualitat*, una mostra que reflexionava sobre la relació de l'arquitecte català amb l'art i la transcendència. En tot aquest procés de consolidació i difusió del gegantí temple gaudinià hi ha treballat activament, entre

d'altres, el qui en fou president per delegació, Joan Rigol, i els arquitectes Jordi Bonet i Jordi Faulí.

El cardenal va fer també de la Sagrada Família el símbol del Congrés de Pastoral de les Grans Ciutats, amb la presència de cardenals d'arreu del món en un gran acte cultural i cultural celebrat a la basílica el 2014. Diumenge passat, en beneir la sagristia de Ponent del Temple, en el cinquè aniversari de la dedicació, el cardenal Lluís, ja com a administrador apostòlic de Barcelona, a l'homilia manifestava públicament el desig que les obres del temple gaudinià culminin el 2026 coincidint amb el centenari de la mort del servent de Déu Antoni Gaudí. Cal esperar que ara l'arquebisbe emèrit n'impulsi la desitjada beatificació.

«Hem de caminar plegats, no vull fer les coses tot sol»

Joan Josep Omella, arquebisbe electe de Barcelona

Ignasi Miranda

Quines són les seves primeres impressions després del nomenament com a nou arquebisbe de Barcelona?

Sento alegria d'anar a Barcelona però també tristesa de deixar La Rioja. També sento una mica de por de si l'encertaré o no amb el meu treball però el que tinc clar és que vull obrir molt els ulls per veure la realitat de Catalunya i Barcelona, i obrir molt les orelles per escoltar la gent. Hi ha una història feta al llarg dels darrers anys que he d'acceptar i valorar. Ja d'entrada, la vull valorar i la valoro. A poc a poc anirem caminant tot veient el que calgui potenciar i renovar. No duc cap principi, d'entrada, per transformar res. Vinc amb una actitud de diàleg, d'obrir les mans i el cor per acollir tothom.

Què diria a les persones que tenen dubtes davant del seu nomenament pel fet que no coneix la realitat de Catalunya?

D'entrada, els diria que tenen raó. Els d'Aragó voldrien un bisbe aragonès, els d'Andalusia el mateix, però al cap i a la fi, no compten ni la llengua ni el color ni res, sinó l'amor. Els catalans sempre han sigut molt oberts per acollir tothom. Quanta gent de l'Aragó i del meu poble viuen a Catalunya i estan molt contents! Vinc amb aquesta actitud de conèixer més els catalans i Catalunya, de viure i caminar junts en actitud d'amor.

Barcelona és una diòcesi molt gran, amb molts reptes des del punt de vista eclesial, social i polític. Quines sensacions té?

Com a bisbe, no tinc la vareta màgica per solucionar tots els problemes, tot es fa caminant al costat dels altres. L'Església és poble de Déu, no és el bisbe el qui diu el que s'ha de fer mentre que els altres es limiten a obeir, sinó que cal caminar junts amb els capellans, els religiosos i totes les persones, joves, grans... tots estem a l'escolta de la veu de Déu. Ningú no té la solució de res, sinó que tots hem d'anar amb l'actitud no del mestre sinó de l'escolà que escolta el professor i aprèn del seu ensenyament. Hem d'escoltar molt l'Esperit Sant i veure, en aquest moment de la història de l'Església i la societat, què ens demana a tots nosaltres. Hem de caminar plegats, no vull fer les coses tot sol.

Què pensa quan li diuen que vostè és proper al tarannà del papa Francesc?

Sempre va bé que et donin alguna rosa, i no punxades. Comprens la prevenció que pot tenir qualsevol persona pel fet que no em coneixen. Però quan ens coneixem, quan hi hagi el contacte i el tracte directe, es canvia de pensament i d'opinió.

L'Església és poble de Déu, no és el bisbe el qui diu el que s'ha de fer mentre que els altres es limiten a obeir

Quan ens coneguem, quan hi hagi el contacte i el tracte directe, es canvia de pensament i d'opinió

Si bé és un problema que afecta Lleida i Barbastro-Montsó, si puc ajudar a trobar-hi una solució ho faré amb molt de gust

Quan era bisbe de Barbastro-Montsó vostè va viure molt directament el litigi per les obres d'art.

Hi havia una sentència de la Signatura Apostòlica que es va recórrer però que al final es va refermar. M'agradaria que en l'àmbit de l'Església això es pogués solucionar, aquest és el meu desig i la meva opinió. Les sentències són per complir-les. Tot i que és un problema que afecta Lleida i Barbastro-Montsó, si puc ajudar a trobar-hi una solució ho faré amb molt de gust.



Déu actua en la història



Domingo Legua
Capellà de Saragossa
Vicari episcopal de Pastoral Social de l'arquebisbat de Santo Domingo

A l'arxidiòcesi de Saragossa, pel fet de no ser tan gran, ens coneixem tots els sacerdots i sabem de quin peu calça cadascun de nosaltres. En els comentaris i rumors clericals sempre apareixen sacerdots molt respectats i de qui sempre es parla bé. Joan Josep Omella ha estat un d'aquests sacerdots respectats i estimats. L'any 1976 tres joves sacerdots van ser traslladats, com a vicaris, a la parròquia d'Alcanyís. Eren anys una mica convulsos, moments en què molts sacerdots feien equilibris per romandre als seus llocs sense que els esquitxessin ni els titllessin d'alguna cosa aliena al que

és estrictament sacerdotal. Eren anys postconciliars, calia portar la semiologia del Concili Vaticà II a les parròquies, calia canviar aquella Església encarcerada.

Al cap de pocs anys d'haver-hi arribat aquests tres sacerdots, decideixen traslladar el rector. A l'arquebisbat li van preguntar sobre qui considerava ell que, d'entre els tres vicaris, havia de ser el nou rector. El vell rector va dir que el més jove, però l'arquebisbe de Saragossa va creure oportú nomenar com a nou rector d'Alcanyís el de més edat. El més jove era justament Joan Josep Omella i el més gran, avui també amb bàcul, és l'actual abat del monestir de Poblet, Josep Alegre. Mentre escric penso aquella frase de Carlo Carretto: «Quan Déu no signa amb el seu puny i lletra i signa amb el pseudònim de la casualitat.» Han passat diversos anys i hom es queda perplex de veure com actua Déu en la història.

De la Franja a Barcelona

Amb una dilatada experiència episcopal i de tarannà social, és amic del Papa

Joan Piñol

Redacció

Després del nomenament del nou arquebisbe de Barcelona, molts s'han fet la mateixa pregunta: «Qui és Joan Josep Omella?» Certament, aquest bisbe és un dels menys coneguts de l'episcopat espanyol per part del gran públic. Discret, aquest aragonès de 69 anys és poc amant dels grans titulars. Després de 19 anys de bisbe són poques les seves declaracions que han saltat als mitjans estatals.

Omella va néixer el 21 d'abril del 1946 al petit poble de Cretes, a la comarca del Matarranya i lingüísticament dins la Franja de Ponent. A casa seva es parlava català, amb la variant que popularment s'anomena «chapurriau». A només deu quilòmetres del primer poble de Catalunya, el lloc de naixement d'Omella és un poble petit, de 601 habitants, on la majoria de la població es dedica a l'agricultura. En l'actualitat, al poble encara hi viu una germana seva i cada estiu hi torna.

Orígens humils

D'aquests orígens humils, el nou arquebisbe es va traslladar amb només 12 anys al Seminari Menor de Saragossa. Amb 18 anys va entrar al Seminari dels pares blancs (dedicats a l'evangelització d'Àfrica) a Logronyo. Posteriorment va continuar els estudis de Filosofia i Teologia a Gap (França) i Lovaina (Bèlgica). Després de la seva ordenació a Saragossa l'any 1970, va ser rector durant vint anys de diversos pobles petits (Landa, Mainar, Alcanyís, Castellseràs i Calanda). Aquest llarg període com a sacerdot de poble li ha marcat el caràcter obert i proper a la gent. Omella també va estar un any com a missioner al Zaire.

Joan Josep Omella va tenir una vinculació especial amb l'arquebisbe de Saragossa Mons. Elías Yanes (1977-2005), que el va designar vicari episcopal l'any 1990 fins que el 1996 va ser nomenat bisbe auxiliar. Tres anys més tard era enviat a la diòcesi de Barbastre-Montsó, just després que es reorganitzés el repartiment territorial de les diòcesis de la província civil d'Osca. Mons. Omella va haver de fer front al conflicte incipient dels béns artístics de la Franja que havien quedat al Museu de Lleida, on havien pertangut diversos pobles fins a la reorganització. En la seva etapa com a bisbe de Barbastre (1999-2004) i administrador apostòlic d'Osca-Jaca (2001-2003), va fer front al litigi en un tema que encara cueja.

El 8 d'abril del 2004 el Papa el va nomenar bisbe de Calahorra i La Calzada-Logronyo, amb més de 323 mil habitants i dos-cents sacerdots diocesans. La diòcesi de la capital riojana depèn eclesialment de l'arquebisbat de Pamplona però el fet d'ocupar el territori de La Rioja li



A dalt, Mons. Omella en una recent visita a la missió riojana a Benín. A baix, amb el papa Francesc el març del 2014.

dóna més pes. Omella està avesat a ser l'interlocutor de l'Església amb les autoritats polítiques riojanes cosa que li ha donat rellevància amb aspectes com l'ensenyament de la religió a l'escola pública.

El nou arquebisbe té molta amistat amb diversos prelatos d'origen aragonès com ara el cardenal Fernando Sebastián (arquebisbe emèrit de Pamplona) i el ja esmentat Elías Yanes. Especialment, és coneguda la seva vinculació amb el cardenal Santos Abril (rector de la basílica romana de Santa Maria la Major) que és amic personal del papa Francesc, des que es van conèixer quan el cardenal aragonès era nunci a l'Argentina (2000-2003). De fet, Omella també té amistat amb el Papa argentí des que Bergoglio va dirigir els exercicis espirituals dels bisbes espanyols el 2006. Durant sis dies, van travar una bona relació fins al punt que ha revelat que es va confessar amb Bergoglio. Prova que el Papa ja tenia la intenció de nomenar-lo per a un càrrec rellevant és el fet que el 6 de novembre del 2014 el Pontífex el va incloure entre els membres de la Congregació per als Bisbes. Aquest important dicasteri vaticà està integrat majoritàriament per cardenals i supervisa el nomenament de bisbes.

Des que el van nomenar bisbe l'any 1996, ha estat sempre membre de la comissió de Pastoral Social de la Conferència Episcopal, presidint-la durant vuit anys (2000-2008) i que des



del 2014 tornar a encapçalar. Des d'allà ha estat el portaveu de l'episcopat en temes com la pobresa, la desigualtat i la immigració. També és el bisbe responsable de Càritas i de Mans Unides. No és estrany que Omella hagi participat en algunes manifestacions de caire social, com la de l'any 2005 a favor de la pobresa zero. Recentment, ha posat tres cases diocesanes a disposició per acollir 170 refugiats. També s'ha mostrat molt contundent en la defensa de la vida. En una entrevista l'any 2009 va afirmar que «el no mataràs és un no a l'avortament i a la guerra i a tantes altres coses».

En resum, un bisbe d'un petit poble de parla catalana, rector proper en petites localitats, amb una dilatada experiència episcopal i un tarannà social. Això sí, doctrinalment impecable i amb forts lligams amb Roma.

El seu llarg període com a sacerdot de poble li ha marcat el caràcter obert i proper a la gent

Un bisbe d'un petit poble de parla catalana, amb una dilatada experiència episcopal i un tarannà social

Al voltant de Mons. Joan Josep Omella



Josep Alegre Vilas
Abat de Poblet

Escriu el bisbe sant Agustí, un dels Pares més eximis de la història i vida de l'Església: «El més temible

d'aquest càrrec és el perill de complaure més en el seu aspecte honorífic que en la utilitat que reporta a la vostra salvació. Mes, si d'una banda m'espanta allò que sóc per a vosaltres, de l'altra em consola allò que sóc amb vosaltres. Sóc bisbe per a vosaltres, sóc cristià amb vosaltres. La condició de bisbe connota una obligació, la de cristià un do; la primera comporta un perill, la segona una salvació» (*Sermó 340*).

La meua experiència de 25 anys viscuts en la vida pastoral amb l'ara arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, m'autoritza a pensar que ell, ara, fa seves aquestes paraules d'aquest sant Doctor de l'Església. Crec sincerament que avui no tots els bisbes podrien afirmar aquestes paraules des del cor.

Temor i consol, perquè avui no és un camí fàcil la vida pastoral al servei del Poble de Déu. Però jo tinc confiança en Joan Josep, per aquests anys viscuts junts, i que em permeten tenir un cert coneixement de la seva manera de ser, de pensar, d'actuar.

Però també per més d'un judici llegit sobre ell aquests dies: «És una persona de tarannà dialogant, proper, pacient, senzill. Li caldrà l'ajuda divina i la nostra oració.» Estic molt d'acord en tot això.

Però jo afegiria una nota més com una virtut seva, i que en viure-la necessitarà que l'hi completin els diocesans, i que no se sol prodigar en parlar del servei del bisbe: la col·laboració. Joan Josep no és un esperit solitari, té gran capacitat per a la vida comunitària, per a una obra de comunió. És un home d'equip. I això a un bisbe el fa ser conscient que en la seva tasca pastoral només pot arribar a tots els feligresos amb uns peus ben disposats i la prolongació d'uns braços destres. Sempre, és clar, amb un cor arrelat en Déu. I aquests peus i aquests braços, preciosos, necessaris, imprescindibles, són els sacerdots. Estic convençut que una de les prioritats i preocupacions del nou arquebisbe seran els sacerdots.

Aquí ens trobem amb un punt important del servei pastoral, d'on neix un preciós servei de col·laboració pastoral al servei d'una diòcesi. I que neix, si ha de ser efectiva, des d'un servei d'unitat.

O sigui que tindrà necessitat, sí, de l'ajuda divina, però aquesta ajuda divina també ha arribar-hi d'una sincera i generosa cooperació per part dels sacerdots i dels laics de la diòcesi. I l'arxidiòcesi de Barcelona, tot sent de gran complexitat i dificultat pastoral, compta també amb excel·lents sacerdots i extraordinaris laics compromesos en la seva vida de fe.

Joan Josep és una persona que es pren seriosament la relació amb els agents de pastoral, amb els quals busca portar a terme el seu servei episcopal; no descuida, d'altra banda, la font de



la saviesa pastoral que és Déu mateix. Mai no l'he contemplat o descobert amb un gest autoritari. És molt diferent de mantenir la necessitat d'una autoritat, la qual cosa en la vida d'una diòcesi, i en un pla pastoral diocesà, és una necessitat prioritària.

Aquest servei d'unitat, que cal que sigui la tasca pastoral, jo considero que comença abans de començar, de manera semblant a aquell ginecòleg que li diu a la mare que l'educació del fill comença ja abans de néixer, en el si de la pròpia mare.

Potser en la vida de l'Església no sempre és així, potser perquè hi ha molta fragilitat en la nostra vida a l'hora de buscar el veritable interès de Déu, de servir el seu pla d'amor als homes. En concret algun mitjà infor-

Estic convençut que una de les prioritats i preocupacions del nou arquebisbe seran els sacerdots

El millor patró per a qui busca un ascens de mèrit a l'Església ha de ser el de tenir l'etiqueta d'home de Déu

matiu, fins i tot diocesà, ja ha iniciat el camí amb una nota crítica, dins d'una línia de preocupació per buscar arrels de «casa nostra» al nou enviat del papa Francesc, de buscar-li padrins del nomenament... No són camins de col·laboració sincera i autèntica per a l'obra de Déu. Jo tinc el convenciment que Joan Josep no és un home de padrins, sinó d'una simpatia natural que es fa estimar, i potser part d'això li ve de ser un home de Déu. I també, sens dubte, la seva pròpia psicologia. I jo crec que el millor patró per a qui busca un ascens de mèrit a l'Església ha de ser el de tenir l'etiqueta d'«home de Déu», no tant per fora, com des de la profunditat del cor. Joan Josep és un home, una persona humana de gran cor, abans de ser-ho com a sacerdot i com a bisbe.

El mateix Joan Josep ho ha afirmat en la seva carta de presentació o de salutació a la diòcesi: ve com a pastor, a un servei pastoral eclesial, i no a un servei polític. Qui viu amb un sentiment autèntic la seva fe cristiana, hauria d'estar disposat des d'un principi a una col·laboració desinteressada amb el nou pastor que es presenta amb una generositat total. I aquesta generositat la necessita avui tota l'arxidiòcesi de Barcelona. Per part del seu nou pastor i per part dels seus veritables feligresos. Com ho demana el mateix Concili Vaticà II: «El bisbe és deutor de tots, com l'apòstol Pau, disposat a evangelitzar tothom, i animar els fidels al treball apostòlic i missioner. Els fidels, per la seva banda, han d'estar units al bisbe, com l'Església ho està a Jesucrist i com Jesucrist ho està al Pare, a fi que totes les coses s'harmonitzin en la unitat i siguin fecundes a glòria de Déu» (const. LG 27).



Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, presidits per l'arquebisbe metropolità de Tarragona, reunits en sessió ordinària a Tiana (Barcelona), han tingut coneixement que el Sant Pare Francesc ha acceptat la renúncia al govern pastoral de l'arxidiòcesi de Barcelona del cardenal Lluís Martínez Sistach i ha nomenat el seu successor en la persona de Mons. Joan Josep Omella Omella, fins ara bisbe de Calahorra y La Calzada-Logronyo. Els bisbes donen la benvinguda al nou arquebisbe metropolità de Barcelona i pregunten pels fruits pastorals del seu ministeri episcopal, tot desitjant que, amb l'ajuda de Déu, aportarà la seva llarga experiència al treball sinodal de totes les diòcesis amb seu a Catalunya.

Els bisbes de Catalunya agraïxen la llarga entrega pastoral del cardenal Lluís Martínez Sistach a les diverses diòcesis on ha servit (Tortosa, Tarragona i Barcelona), així com de cara al conjunt de la Conferència Episcopal Tarraconense i a l'Església universal.

Carta al Poble de Déu que peregrina a Barcelona

L'administrador diocesà de Calahorra i La Calzada-Logronyo i arquebisbe electe de Barcelona s'adreça als diocesans

A vosaltres, comunitat cristiana de l'arxidiòcesi de Barcelona, gràcia i pau de part de Déu, Pare de misericòrdia, de Jesucrist, Salvador del món, i de l'Esperit que ens anima i enforteix en totes les nostres lluites i empreses.

El papa Francesc m'ha comunicat, a través del seu representant a Espanya, el Sr. Nunci, Mons. Renzo Frattini, el seu desig que sigui el successor de l'arquebisbe de Barcelona, el Sr. Cardenal Dr. Lluís Martínez Sistach. I en el dia d'avui s'ha fet públic aquest nomenament.

Us confesso que en assabentar-me d'aquesta notícia em va entrar una vertadera esgarripança quan vaig sentir la gran responsabilitat que queia sobre la meua persona i vaig veure amb molta claredat la gran desproporció entre la meua petitesa i la grandesa d'aquesta arxidiòcesi, rica per les grans obres realitzades al llarg de la seva història, per la gran santedat en molts dels seus membres, per les moltes persones que han realitzat una important tasca evangelitzadora i pels grans pastors que han conduït aquesta Església que ja forma part de la meua vida i entra de ple en el meu cor de creient i pastor.

Encara avui em pregunto: «¿Per què s'han fixat en mi?» I he recordat el que em digué la meua mare, amb tota la naturalitat i franquesa aragonesa, quan li vaig comunicar que el Papa m'havia anomenat bisbe auxiliar de Saragossa: «¿No n'hi havia cap altre millor que tu?»

Sé que el Senyor, a través de les mediacions humanes, elegeix el qui vol, no sempre el millor, però li dona la seva força per dur a terme la missió confiada. Amb aquesta

seguretat i confiança accepto aquesta missió que l'Església em confia sense pretendre altra cosa que estimar Déu amb totes les meves forces i servir-vos a vosaltres, estimats diocesans, amb total entrega i generositat.

La primera cosa que tractaré de fer és conèixer-vos, apropar-me a tots vosaltres per tal de poder fer meus els vostres goigs i els vostres sofriments, els vostres projectes i desitjos.

Tot i que vaig néixer en un poble a prop de Catalunya i de llengua materna catalana, Cretes (Terol) a la comarca del Matarranya, aleshores diòcesi de Tortosa, la meua vida de sacerdot i de bisbe ha transcorregut tota ella a l'Aragó i La Rioja. Per això hauré de dedicar un temps a endinsar-me en la vostra història i en els vostres projectes



i inquietuds. No vinc a imposar res, vinc a oferir-vos la meua amistat i a obrir-vos el meu cor, a compartir allò que ha configurat la meua vida de creient i de pastor de l'Església. Vinc a trucar a la porta del vostre cor per a descobrir les meravelles que Déu ha realitzat i continua realitzant en les vostres vides de creients i de persones obertes i inserides en aquesta societat globalitzada que camina en el Tercer Mil·lenni.

Saludo amb gran afecte el Sr. Cardenal, Lluís Martínez Sistach, qui amb entrega generosa ha guiat aquesta Església que enfonsa les seves arrels en aquests testimonis de la fe que estan sempre presents en els nostres cors, els sants i beats d'aquesta arxidiòcesi, com també, des d'ara poso sota la protecció

de la Verge Maria, Mare del Senyor, el ministeri que se'm confia.

Saludo també el bisbe auxiliar, Mons. Sebastià Taltavull, provinent de l'illa de Menorca, que ha sabut integrar-se plenament en aquesta Església local de Barcelona.

La meua mirada es dirigeix també als sacerdots i diaques, directes col·laboradors dels bisbes. Vull ser per a tots vosaltres un pare i un germà. Sé que no sóc perfecte, conec les meves limitacions i pobreses, per això us demano ja des d'ara una gran comprensió i que em doneu la vostra ajuda per poder exercir bé la missió que el Senyor em confia. Em commou veure-us totalment entregats al servei del poble de Déu, dels més pobres i necessitats, tractant de ser transparències del cor

misericordiós de Déu. Gràcies per la vostra entrega. Seguiu així i compteu amb el meu suport.

La Vida Consagrada està també a prop del meu cor de pastor. Espero molt de vosaltres. Què seria de l'Església sense els consagrats? Sigueu fidels al vostre carisma i viviu en el cor de l'Església molt units als pastors i al poble sant de Déu. No oblideu que l'Església és «misteri de comunió en tensió missionera».

A vosaltres, Poble de Déu, homes i dones d'aquesta Església que peregrina a Barcelona, a vosaltres que us heu deixat seduir per la Persona de Jesús de Natzaret, el Fill de Déu, que us manteniu fidels al seu amor, a tots vosaltres, us envio la meua més afectuosa salutació. I us dic: no tingueu por de viure la fe enmig d'aquest món complex que ens toca viure. El Senyor és amb nosaltres, camina amb nosaltres i ens sosté en les nostres lluites de cada dia. Tal com demana el papa Francesc als bisbes, vull caminar davant vostre com a pastor que guia la comunitat; enmig vostre com un germà que comparteix els goigs i els sofriments de tots els seus companys de camí; i darrere vostre recollint els qui es cansen, els més pobres i necessitats, els qui s'ha de posar a la pròpia cavalcadura com ho va fer el bon samarità amb el que trobà a la vora del camí.

I saludo també les autoritats amb respecte i admiració. Us heu compromès en una bella tasca, no sempre fàcil, com és el servei al bé comú, a treballar per al bé de tots, especialment dels més pobres i necessitats. Per això us dic que us admiro per aquesta missió que heu assumit. Compteu amb mi per aquest servei en

bé dels més pobres i necessitats. Sabeu que us acompanyo amb el meu afecte i pregària.

Finalment una salutació cordial a tots els barcelonins de qualsevol creença i convicció, dels qui em sento proper i conciutadà, com a testimoni d'una Església, rostre de la misericòrdia de Déu, que estima a tots, se sent solidària de les millors intencions, i a tots allarga la seva mà amiga.

La gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb tots vosaltres.

†Joan Josep Omella Omella
Administrador diocesà de Calahorra
i La Calzada-Logronyo,
arquebisbe electe de Barcelona
6 de novembre de 2015

Els principals reptes de la nostra Església diocesana



Salvador Bacardit
Delegat episcopal
de Càritas
diocesana
de Barcelona

A ningú se li escapa que la principal preocupació de la nostra diòcesi i de la gran majoria de les diòcesis d'Europa és el rejueniment de les nostres comunitats parroquials. Aquesta preocupació va en paral·lel a l'envelliment del clergat així com dels membres de les congregacions religioses.

Davant d'aquesta constatació, conseqüència de la forta secularització i del descens demogràfic del món occidental, només hi ha dues alternatives: la resignació o la creativitat. Si optem per la segona alternativa, la creativitat, la més difícil però la més evangèlica, hauríem de tenir en compte els següents aspectes formulats d'una manera necessàriament sintètica:

1. Les nostres escoles, les nostres catequesis i els nostres esplais constitueixen encara una plataforma de contacte amb els infants i adolescents i amb les seves famílies. Aquestes generacions, netes de culpes i ressentiments religiosos, mostren sovint un interès pel fet religiós. Aprofitem-ho!
2. La pràctica pastoral de la Confirmació dels darrers anys ens porta a un avançament de l'edat. L'etapa de la postcomunió és la més oportuna per començar la preparació de la Confirmació.
3. La coordinació arxiprestal dels adolescents i joves que reben la Confirmació hauria de donar pas a la participació en moviments juvenils, en els quals motivem el voluntariat, l'obertura a les crides vocacionals i el compromís de presència militant al món.

4. La pastoral prematrimonial i la prebaptismal ofereixen unes possibilitats d'acollida i seguiment que cal també aprofitar, en uns dels moments més positius de la vida.
5. La sensibilitat de moltes persones davant les injustícies, la pobresa, la malaltia o la mort es pot canalitzar en grups de voluntaris que col·laborin en activitats de Justícia i Pau, solidaritat amb el Tercer Món, Càritas, pastoral social, pastoral obrera, pastoral de la salut, acompanyament del dol, etc.
6. La participació en l'Eucaristia i la pastoral sacramental, en general, demana una disponibilitat i comporta un procés de formació que cal oferir a diferents nivells.
7. El món de la cultura, els mitjans de comunicació i les xarxes socials, el cinema, el teatre, la música, l'art, així com el món de la natura i el medi-ambient (encíclica *Laudato Si*) obre moltes possibilitats d'evangelització.
8. La disminució del nombre de capellans exigeix una agrupació de parròquies i una redistribució del clergat per tal que amb la necessària col·laboració dels laics es visqui l'experiència de corresponsabilitat del Poble de Déu.
9. La pregària ha de ser el fonament de la vida cristiana i, a la vegada, la principal font de creixement personal i comunitari.
10. En els diferents camps de la pastoral, cal aprofitar la figura del papa Francesc perquè és un potent testimoni que arriba a molta gent, poc practicant, o fins i tot allunyada de l'Església.

Laics i laiques en sortida, deixebles i comunitats missioneres



Anna Almuni de Muga
Delegada
d'Apostolat Seglar
de l'arquebisbat
de Barcelona

Avui vivim un gir històric en camps molt diversos que afecten la nostra vida quotidiana. La realitat socioeconòmica ha originat un canvi en la forma de mirar i de viure la nostra societat. Experimentem noves formes de comunicació, i estem immersos en un debat social i polític amb protagonisme de la societat civil que demana canvis radicals, i ja la globalització forma part de la nostra vida i particularment de la de moltes famílies amb fills arreu del món.

També des de fa un temps vivim en l'Església diverses experiències de canvi, motivats per les sensibilitats, el sentiment i els desitjos d'aquells que viuen immersos en els desafiaments que per als creients presenta la realitat social. L'arribada del papa Francesc amb les seves actituds i els seus escrits ha evidenciat la necessitat i la urgència d'aquests canvis.

El laïcat de casa nostra viu avui amb força l'experiència de ser minoria, i per tant el repte d'aprofundir en la seva identitat cristiana, de dialogar, d'acollir, de deixar-se interpel·lar pel diferent, d'aprendre a viure en el pluralisme i la diversitat. Som conscients que vivim en la recerca de nous camins des de la pròpia identitat cristiana per donar resposta aquí i avui a la nostra societat, portant el diari en una mà i l'Evangeli en l'altra.

Aquesta resposta laïcal és personal, però també, i més que en altres èpoques, cal que sigui comunitària. Immersos en la vida quotidiana trobem comunitats alternatives, fraternitats on compartir la reflexió, la pregària, les relacions gratuïtes i obertes, comunitats missioneres amb clares opcions preferencials pels més pobres.

Per als laics i laiques el testimoni amb la pròpia vida del seguiment de Jesús és irrenunciable. Però avui l'accent missioner s'ha fet i s'ha de fer molt més present en la vida personal i comunitària de cadascun de nosaltres a les nostres parròquies, moviments, associacions i centres catòlics. En aquest sentit considero molt significativa la presència d'un nombre important de laics i laiques en l'Escola d'Evangelització o en els cursos d'acompanyament en la fe que ha ofert la Delegació d'Apostolat Seglar, enviats des de les seves realitats comunitàries per formar-se per a un servei específic de cara al primer anunci als allunyats o no creients (projecte «Vine i Veuràs») o a l'acompanyament de la pròpia comunitat.

És difícil avui fer un recompte del nombre d'accions solidàries nascudes del compromís creient de les persones i de les comunitats cristianes davant la magnitud de les necessitats.

Quan t'endinses en l'*Evangelium* et fas teus uns conceptes transversals del document i t'adones que han entrat en el llenguatge eclesial de forma definitiva. Església Poble de Déu (recuperat del Concili Vaticà II), Església en sortida, anar a les perifèries, comunitats en sortida, Església comunitat de comunitats... En el número 27 el Papa expressa la seva voluntat de canvi i explicita el seu horitzó: «Somio una opció missionera capaç de transformar-ho tot, perquè els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial esdevinguin un camí adequat per a l'evangelització del món actual més que per a l'autopreservació.»

El que més sobta és la capacitat de l'Esperit per posar paraules al sentiment i els desitjos del seu poble, i fer créixer l'esperança en un canvi evangèlic profund capaç de transformar-ho tot.



Les generacions joves, netes de culpes i ressentiments religiosos, mostren sovint un interès pel fet religiós

Per als laics i laiques el testimoni amb la pròpia vida del seguiment de Jesús és irrenunciable



Punt de vista

Salvador Pié

Teòleg i rector de Santa Maria del Mar

El document final del Sínode sobre la Família: positiu i acollidor

Així es pot qualificar honestament el document final del Sínode dels Bisbes del 2015 sobre la Família celebrat durant l'octubre passat. Document format per 94 paràgrafs, cadascun dels quals fou aprovat pels dos terços dels votants com a manifestació de la notable majoria qualificada que es demana en els Sínodes.

Una lectura d'aquest document fa adonar que som davant d'una reflexió en la qual, de forma positiva i acollidora, es recorda tot el que és referent a la *veritat* sobre la família d'acord amb la nostra fe i alhora, i aquesta és la novetat més significativa, se subratlla la funció decisiva que té la

misericòrdia en el discerniment de les situacions difícils i complexes que s'experimenten en el moment present. En efecte, tot el document traspua una voluntat de testimoniar amb claredat l'ensenyament de l'Església sobre el matrimoni i la família, i alhora mostrar que aquesta *veritat* no està renyida amb la *misericòrdia* per acollir totes les situacions que no s'hi avinguin prou.

Això es posa molt en relleu en tractar situacions familiars complexes en els dos punts més delicats, també aprovats per dues terceres parts, encara que sense tanta majoria: com *els divorciats tornats a casar*, tractats amb molt de respecte, tot



subratllant que no estan excomunicats i proposant un discerniment especial per part dels pastors, tot confiant en la misericòrdia de Déu que no es nega a ningú (paràgraf, n. 85). I alhora, en referència als «convivents»: es reitera que la seva situació ha d'afrontar-se de forma constructiva, convertint-la si és possible en una oportunitat de camí de conversió vers la plenitud del matrimoni i de la família, a la llum de l'Evangeli (paràgraf, n. 84).

Altres punts delicats són els referents a l'homosexualitat sobre la qual es diu que les persones afectades no han de ser objecte de discriminació, tot i que es reafirma

òbviament que l'Església és contrària a les unions entre persones del mateix sexe. Hi ha paràgrafs especials ben actuals sobre els immigrants, els refugiats, els perseguits... I se subratlla la importància renovada de la preparació per al matrimoni, l'educació de la sexualitat, la paternitat responsable...

Es clou amb un himne a la bellesa de la família com a «Església domèstica» (LG 11), cèl·lula base de la societat i, usant una formulació nova en la qual ressona l'últim document del papa Francesc sobre l'Ecologia, *Lloat sigueu*, és presentada com a part integral de l'ecologia humana que ha de ser ben protegida i recolzada!

altres són errades o mancades de raonament bàsic. Els dialogants han de voler captar el que és raonable de les argumentacions de cadascú. És possible que hi hagi arguments inconsistents o errats que caldrà, pacíficament, demostrar que no valen.

Un amic m'explicava una discussió amb una persona notable. El diàleg es va tornar, va ser inútil. Perquè el seu adversari —valgui aquest nom— sempre repetia el mateix que havia dit al començament, sense moure's gens ni mica. Així la discussió va anar pel pedregar: el meu amic no s'havia sentit escoltat i, per tant, davant de la mateixa música no podia argumentar. Era un afer important que, al cap d'un temps, es va enredar molt.

Hi ha persones que entenen com a diàleg que els donis la raó. Conversa impossible. I n'hi ha d'altres que volen que accedeixis als seus arguments, sense que estiguin disposats a cap canvi personal de pensament. Una bona manera de travar les coses.

Hi ha diàlegs impossibles que exasperen. La manca de diàleg és llastimosa. Per això, les coses van com van. Així s'engendren perjudicis personals, odis, guerres, mentides sobre els afers de la cosa pública... No dialogar és una irresponsabilitat.

A propòsit de...



P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Llevat

Els fongs vulgars no són vegetals. Ni els comestibles, ni els altres, el llevat tampoc. El pa és un dels aliments més antics de la conca mediterrània. Al principi va ser àzim, és a dir: aigua i farina. Pastat i enforat, o a les brases.

Posteriorment s'hi va afegir llevat, que és «un procés natural creat per micro-organismes i bacteris que provoquen l'aparició de gasos i fan que una massa fermenti. Aquests bacteris moren a altes temperatures, per la qual cosa els llevats fan el seu efecte només a temperatures inferiors a aquests 50°. Per això quan fem llevats naturals necessitem deixar la massa llevant durant un temps a temperatura ambient» i «no se sap quan el llevat es va utilitzar per primera vegada per fer pa; les primeres notícies arriben d'Egipte. Els investigadors especulen que una barreja de farina i aigua es va deixar més del que és habitual en un dia càlid i que els llevats que es produeixen en els contaminants van provocar que fermentés abans d'enforar. El pa resultant hauria estat més lleuger i gustós.» I per aquest oblit casual es va descobrir aquest que ara mengem.

Quan s'afegeix llevat a la massa es produeix un canvi. N'augmenta el volum i n'esponja l'interior. Antigament, en la fabricació del pa hi intervenia l'addició d'una part de la massa anterior treballada però no fornejada. El gust d'aquest llevat natural i el del que s'adquireix és desagradablement àcid. El llevat és una substància maleïda que corromp la massa, perquè la torna agra, i impedeix que pugui ser ofrena al temple. Una de les interpretacions del perquè la nit de Pasqua (el Seder de Pésaj) no hi pot haver res fermentat al domicili del jueu fidel deriva d'aquest principi.

A la Bíblia hi apareix 27 vegades. La majoria a l'Antic Testament. Són advertències per als sacerdots i els levites que se n'han d'abstenir. Pau l'esmenta a 1Co 5,6, Ga 5,9 recordant que poc llevat modifica la massa.

Jesús diu en diferents ocasions que s'abstinguin del «llevat dels fariseus», en sentit pejoratiu. Només en una, Mt 13,33 i Lc 13,21, en parla amb simpatia: «El Regne de Déu és com el llevat que una dona va posar dins tres mesures de farina...»

Un detall anecdòtic. Recordeu les normes kosher. El pa àzim que es compra al mercat té la garantia que és exclusivament aigua i farina, però diu que no és apte per al Pésaj. El del sopar pasqual està garantit per la presència d'un rabí que comprova que, entre el moment en què la farina i l'aigua s'han posat en contacte, fins a la introducció al forn, no hagin passat més de 18 minuts. Això que és senzill si és manual, és difícil si és amb maquinària. No hi pot caure ni un bri de massa i fermentar perquè contaminaria tot el recinte.



Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Discussions que exasperen

Discutir és legítim. Necessari, en forces ocasions. No més faltaria que no poguéssim discutir. Sortosament, la major part de les idees, opinions i decisions humanes són enormement discutibles. Per no embullar la vida, des dels parers diversos, cal arribar al consens. A fi de comptes, la vida comporta el pacte amb els altres. Si cadascú anés a la seva, l'existència s'assemblaria a la de les pel·lícules del Far West o als embussos de les nostres autopistes atapeïdes d'automòbils.

La discussió té, però, una normativa. És la mateixa del diàleg. La primera de les lleis és escoltar l'altre. Posar-se en el lloc de l'altre no és sempre fàcil. Al cap i a la fi, tots estem temptats de creure que les nostres opinions i realitzacions són les millors i que les dels



Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Dues interferències en el Sínode

Recordo una conversa que vaig tenir fa més de deu anys a la sala de premsa del Vaticà, situada a la Via della Conciliazione. Una de les persones amb més responsabilitat a la web institucional afirmava que hi havia molts intents de penetrar als servidors per distorsionar-ne els continguts informàtics. Tot el que és rellevant es pot convertir fàcilment en objectiu per als adversaris, ja siguin d'esquerres o de dretes.

La XIV Assemblea General Ordinària del Sínode de Bisbes, que va tenir lloc del 4 al 25 d'octubre, ha patit dues interferències amb voluntat d'incidir en els treballs sinodals. Quan el papa Francesc va indicar que el tema seria sobre la família, en vaig admirar l'audàcia perquè és una autèntica patata calenta. Un tema tan vital com incòmode. És comprensible que entre els membres sinodals i també entre els que van fer arribar aportacions a secretaria, procedents de tota la geografia, existeixin postures diferents i algunes contraposades. Un cop conclòs el Sínode, el Papa disposarà potser d'un any per elaborar, si ho creu oportú, una exhortació apostòlica postsinodal sobre «la vocació i la missió de la família a l'Església i al món contemporani». No crec que es limiti a fer de mer comentarista, sinó que realitzarà alguna aportació de relleu. El temps ho dirà.

La primera distorsió va anar a càrrec de Krzysztof Charamsa, sacerdot polonès i membre de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. Es va declarar homosexual, es va presentar en públic amb la seva parella catalana i va criticar durament alguns comportaments eclesials. Federico Lombardi, portaveu vaticà, va afirmar que aquesta acció «apunta a sotmetre l'assemblea sinodal a una pressió mediàtica injustificada». Sense entrar en els aspectes de la consciència personal de Charamsa, que cal respectar, el conflicte es produeix entre la vida de parella i el compromís de celibat. L'anomenada orientació sexual aquí no és el tema. La seva presència mediàtica a Catalunya ha estat espectacular. Per ara, ha cobert les dues primeres fases. Primera: les seves declaracions sobre la situació política i la Doctrina Social de l'Església. Segona: la seva sortida de l'armari i l'exhibició mediàtica de la seva parella amb l'amaniment crític. La tercera, segons indicis, serà la presentació d'un llibre sobre aquests temes, pel qual ha rebut unes quantitats substancials en ser protagonista d'aquesta

Tot allò que és rellevant es pot convertir fàcilment en objectiu per als adversaris, ja siguin d'esquerres o de dretes

campanya. Alguns lobbies dels Estats Units d'Amèrica podrien dir-hi alguna cosa. La segona distorsió va ser provocada per la notícia falsa d'un diari italià que va afirmar que el papa Francesc té un tumor cerebral. L'*Osservatore Romano* ho va considerar com «un intent de manipular» el Sínode i Federico Lombardi va dir: «Puc confirmar que el Papa gaudeix de bona salut.» L'objectiu d'aquesta notícia no pretenia preocupar-se per la salut del Papa, sinó difondre que una persona que tingui un tumor cerebral no podia ser responsable del que feia ni del que deia. Una manera de desqualificar el Papa i desactivar les reformes que està pilotant. Una actitud malèvola.



Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

«Quan no tens sort, has de guanyar esperança»

Aquesta reflexió, una mica original, m'ha fet pensar. L'he sentida a un noi que, en termes generals, podríem dir que és el rigor de les desventures, i ho és des que va néixer. La seva mirada és una barreja d'innocència i de picardia. La innocència de qui ignora massa coses i la picardia de qui en sap d'altres que s'aprenen al carrer. M'espera sempre amb tanta alegria i m'agafa totes dues mans en un gest tan necessitat de comprensió i amor que em produeix una tendresa immensa.

Avui m'ha sorprès, com tantes vegades, amb les seves reflexions inèdites que no s'aprenen en els llibres ni a les càtedres. M'ha començat a dir que ja li falten menys anys d'estar entre reixes i que, amb la feina al taller, l'estada se li fa més curta.

Hi ha reflexions que no s'aprenen als llibres ni a les càtedres

Després m'ha parlat de les seves converses amb Déu a qui demana que algun dia les coses li vagin millor que fins ara. I ha afegit «estic segur que serà així, perquè pitjor no em pot anar...»

Aleshores és quan m'ha parlat de l'esperança a la qual s'ha d'arrapar precisament per no enfonsar-se. «Sovint començo a imaginar què em faria feliç, que és tenir una família, però com que no l'he tinguda mai, em preocupa pensar què diria als meus fills si no sé què fan els pares als fills... Malgrat això, sempre penso que he de tenir l'esperança que algun dia tot serà llum.»

Està clar que he fet tot el possible per donar suport a la seva esperança sense deixar d'admirar aquella meravellosa manera d'afrontar la vida quan t'ha donat tan poc i t'ha negat fins i tot allò més elemental com és la família.

Confesso també que m'ha donat una injecció de confiança, perquè fa uns dies que visc una situació amb una altra persona de la qual no me'n sé avenir: cada vegada que surto de casa, ja sigui al matí o a la tarda, em trobo assegut en un esglaó del portal un noi amic meu, al qual he acompanyat durant anys a la presó. Ha recaigut i la seva actuació l'ha portat de nou al carrer. Ell sap que l'única solució que té és acceptar anar al centre que necessita per rehabilitar-se i que li hem recomanat. Però ho va allargant. A mi, de la manera que me'l trobo, em fa patir molt perquè em recorda el Llàtzer del qual parla l'Evangeli, i com que no vull ser com aquell Epuló que l'ignora, l'abraço, li dic què hauria de fer, li dono tabac... però deixo que sigui ell qui decideixi què li convé, respectant-ne la llibertat, i esforçant-me per no perdre l'esperança...

Zoom

Eduard Brufau



El temporal de la setmana passada, que va causar la mort de quatre ancianes a Agramunt, posa de manifest la importància de planificar l'urbanisme tenint en compte les zones inundables. La crescuda inesperada de rius aparentment inofensius com ara el Sió, l'Ondara i el Corb, que feia molts anys que no es veia, ens fa recordar que no es pot subestimar mai la força de la natura.



**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Membre de la Societat Espanyola de Medicina Marítima

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros



Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

Continueu fent enrenou!

En ple Sínode de la Família vaig tenir l'ocasió de tenir un intens, inoblidable i significatiu encontre amb el papa Francesc. Vaig anar a Roma amb el desig de resoldre des del diàleg i la comunió les incomprensions que no poques vegades sorgeixen arran del compromís amb els més pobres, la denúncia profètica de la vulneració dels seus drets i les d'aquells als quals contraria sentir-se interpel·lats en la seva falta de compromís o altres raons, que tenint com a excusa «la clausura papal» intenten frenar el que és imparabile: la passió per Jesús, que és la passió per la humanitat i la compassió amb els qui pateixen, que ens mobilitza sense paliatius. Després de compartir moments de diàleg i acollida fraternal per part de qui podia posar una mica de llum, vam tenir el privilegi de trobar-nos amb el papa Francesc. Aquesta trobada va ser la

confirmació que Déu beneeix el treball amb els més pobres i que tots estem cridats a acollir la crida a treballar pel Regne facilitant que tothom pugui viure amb dignitat. Em va omplir d'alegria constatar que el papa Francesc em reconeixia «per l'enrenou» que faig i que m'animés a continuar en la mateixa línia. Em va dir que feia poc un capellà argentí li havia parlat de mi. Em va sorprendre i em va alegrar de veure que li sonava bé i que fins i tot l'alegrava la feina que fem amb el sol desig de treballar pel Regne volgut per Jesús. Quan ens va veure, ens va abraçar amb una abraçada oberta en somriures i tendresa, amb actitud d'escolta i interès, ens va obrir el cor, preocupat per la sort i la desgràcia de tants homes, dones i infants, que viuen en la pobresa i la misèria. «Això

dels refugiats és un drama!», ens va dir. Li vam explicar els projectes que tirem endavant, amb el suport de la comunitat, de molts laics i des de la Fundació Rosa Oriol. Ho escoltava amb interès. Li vam parlar de la Residència-Alberg i de l'acollida també a refugiats, en aquest cas d'Ucraïna, en espera de rebre els de Síria, i d'altres persones que es van quedar sense casa; de les 1.300 famílies de la plataforma d'aliments, del Programa CaixaProinfància i del pacte contra la pobresa amb el suport del FC Barcelona, el Govern de la Generalitat de Catalunya i l'Obra social La Caixa; de l'espai de dutxes, de l'empresa d'inserció, del cosidor, del compromís dels voluntaris i les empreses... Era per a ell una bona notícia a la qual va respondre dient: «Vet aquí que els pobres són el més important, són al centre de l'Evangeli.»



Lucía Caram
Religiosa dominica
de Manresa

La sal de la terra

Hauríem d'anticipar l'Advent?

Encara falten unes setmanes per a l'Advent, aquest temps que convida cada any la comunitat cristiana a la preparació del fet més sorprenent de la història humana i que té com a referent el naixement de l'infant Jesús. Aquest cicle és una forta motivació a no caure en la rutina, a estar ben atents i en alerta, a ser àgils en la resposta, a preparar camins i a discernir-los, a una espiritualitat de l'encarnació ben arrelada a la vida i al compromís, a la mirada als més senzills i humils, a una esperança activa, a una invitació a viure la justícia i la bondat amb la col·laboració de tothom, etc. Però, tal com van i són les coses, no hauríem d'anticipar aquest temps? En efecte, vivim en una societat que ja ens té acostumats a modificar escenaris. En el marc d'un ambient que ha perdut un determinat ritme de consum, moltes empreses avancen els calendaris per estimular determinats propòsits. I sense anar més lluny, al bell mig de la crisi econòmica i social agreujada

pels continus conflictes, moltes campanyes i accions de les ONG han precipitat els calendaris per les extraordinàries urgències del moment actual. Arran de la situació d'una societat ferida i d'un món convuls, més ben dit, força més ferida i significativament més convuls, on milions d'éssers humans es converteixen en víctimes, hi ha cabuda per fer-nos la pregunta? La fam, les guerres, els refugiats, la manca dels recursos per cobrir els elements imprescindibles per a una vida digna com la família, la vivenda, l'educació o la salut, etc. La gegantina crisi ecològica, la dictadura de l'economia del mercat i els fenòmens com la venda d'armes, les xarxes de tràfic de prostitució i de la droga, l'actual corrupció, les fractures i conflictes familiars, la manca de diàleg entre els líders polítics i la falta de capacitat de respostes de les institucions siguin locals, nacionals o internacionals, etc. I, també, davant de situacions en l'àmbit més personal com són

el suïcidi, la depressió, l'angoixa, la desesperança o, simplement, la sensació d'haver tocat fons, el buit o el sense sentit, etc., ¿no identifiquen tota aquesta simptomatologia com una veritable situació d'emergència? Des de la perspectiva litúrgica, molt probablement, hem formulat quelcom sense consistència i poc apropiat, però en qualsevol cas ens queda la pregunta i la capacitat de preveure un Advent molt més intens que afavorirà en els nostres cors, caps i mans una vivència més extensiva i, també, una major creativitat i constància en les nostres comunitats. La crida a superar el desànim o l'immobilisme a partir del misteri salvífic que ha penetrat en la història ha d'afavorir i desenvolupar una actitud ben positiva —de descoberta, d'acollida i de suport— davant del protagonisme i el poder transformador de les aparentment petites iniciatives, bé siguin personals, bé col·lectives, tangibles i intangibles. Sempre!



Andreu Ibarz
Director general de
Blanquerna-URL i
professor de la Facultat
de Ciències de l'Educació
Blanquerna-URL

Mirada al món

Què passa a Israel?

Aquests darrers mesos han estat conflictius per al govern d'Israel i per a bona part de la població del país. Destaquem tres fases d'aquestes inquietuds socials i polítiques:

1) La crisi de les escoles cristianes: el govern ha retirat de sobte una bona part de l'ajuda econòmica a aquestes escoles. Més de 30.000 alumnes àrabs s'han quedat, durant algunes setmanes, sense classes en reacció a la disposició governativa. Les escoles han tingut una resposta valenta: han fet vagues i intents de parlar amb el govern i han mantingut els locals tancats fins que el problema es resolgués. Hi ha hagut un gran ressò i pressió internacional. Tot s'ha acabat amb la claudicació, de mala gana, del govern i amb la reobertura de les escoles. Un altre cas de malestar ha estat la construcció del mur de Cremisan, que la cort suprema havia suspès; ara el govern ha tornat a la càrrega i ha ordenat la construcció del mur, expropiant els terrenys de més de 50 famílies àrabs

i cristianes dels voltants de Betlem. Un comentari que corre entre la gent assegura que aquestes mesures contra l'Església són una venjança del govern contra el Vaticà, perquè ha reconegut l'estat de Palestina.

2) Els aldarulls per l'àrea del Temple: especialment a la ciutat vella de Jerusalem, que han ocasionat diverses víctimes. Per què? Perquè no s'ha respectat l'*statu quo* que estableix que la sobirania del lloc (que és també el lloc de l'antic Temple) és d'Israel, però a la pràctica continua sent un lloc de culte musulmà, el tercer lloc més sagrat de l'islam, després de la Meca i de Medina. És un lloc sant i de pregària només per als musulmans. Però fanàtics jueus hi han entrat per pregar i això ha fet enfurismar la població musulmana, especialment els joves de la ciutat àrab.

3) Els atacs i atemptats per tot el país, morts a ganivetades, molts ferits i amb molta por per part de tothom. Caminar pels carrers de Jerusalem feia

feradat: hi havia poca gent, poc tràfic, molt silenci i soldats per tot arreu...

Què passa a Israel? Per què succeeix tot això? La resposta la sap tothom, i no és altra que la situació d'immobilisme del procés de pau, mentre Israel continua construint i eixamplant les colònies als territoris palestins ocupats. Federica Mogherini, delegada europea per a qüestions de seguretat, va dir fa pocs dies: «Les raons dels aldarulls són la frustració, la falta d'esperança i cap novetat en l'avançament en el procés de pau.»

El problema és que el govern d'Israel només té la meitat més un dels diputats del Parlament. Netanyahu és presoner dels partits ultradretans i ultrareligiosos, que són els que en realitat manen al govern. El patriarca de Jerusalem i el custodi de Terra Santa han dit darrerament: «Recordeu-vos de Terra Santa!» Missatge que ens arriba a tots. Acol·lim-lo i, com diu el salm: «Pregueu per la pau de Jerusalem!»



Joan Maria Vernet
Salesià des de
Jerusalem

La humanitat plora

La humanitat està de dol, està trista, plora les seves pròpies atrocitats. Fa temps que veiem imatges colpidores trucant a les nostres portes; milers de persones passen dies sota la pluja, fang, fred, gana. Petits i grans, ancians i nadons a qui Europa tanca fronteres o reparteix com si fossin paquets. A ningú no li agrada deixar casa seva, ells fugen d'una mort força segura, de la guerra, ho han perdut tot, només els queda l'esperança de continuar vivint. Són persones individuals sortint de la tragèdia que és fruit de l'egoisme i malentesos polítics, de negoci d'armament.

Quantes vegades els governs —que haurien de ser els que defensessin els ciutadans— són els qui els exterminen. Quan posarem en el cor la compassió i la misericòrdia pels nostres germans? Cada persona es «algú», no «alguna cosa». La persona humana és un ésser únic, singular, irrepetible. Quan ens tractem com el que som i no com a mercaderia barata?

M. DOLORS PUIG USTRELL
Terrassa

Canviar el sistema educatiu

Segons dades de l'Informe de l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE) sobre les conseqüències del sistema educatiu a l'Estat espanyol, un de cada cinc joves de quinze anys no està preparat per afrontar els reptes de la societat en què viuen. El problema no prové de la manca de recursos financers. Radica en la comprensió de les bases sobre

Il·luminació nadalenca

La il·luminació nadalenca més adient per als cristians és la corona d'Advent. L'enllumenat dels carrers i aparadors anima a consumir, tot cercant un goig efímer que no es pot comparar amb el que porta el coneixement de la vinguda del Salvador del món. Per preparar el Nadal, els cristians tenim l'Advent, i no sembla que els reclams comercials facin augmentar l'assistència a les celebracions litúrgiques pròpies. Per fer el pessebre i dinar plegats, no cal malgastar tants diners com s'acostuma, i menys si són públics.

RAMON PALLÀS
Barcelona

les quals està dissenyat el sistema educatiu, més centrat a aprovar que a aprendre i desenvolupar capacitats, habilitats i competències bàsiques. Per més que s'acumulin reformes educatives, el que no sembla canviar és la incapacitat habitual dels joves espanyols per fer el salt al món de l'empresa o desenvolupar iniciatives dins de l'emprenedoria, una vegada closos els seus estudis.

L'OCDE insisteix en l'oportunitat d'un canvi que ofereixi una resposta adequada a les demandes del mercat laboral, juntament amb la revisió de les competències, els sabers i les habilitats.

JESÚS MARTÍNEZ MADRID
Salt

Sacerdot màrtir

La nit del 6 d'octubre del 1934, Companys es va sumar a la revolta socialista per fer avortar el govern de dretes de Gil Robles. Alguns pobles de Catalunya s'hi afegiren en aquella nit i hi donaren un caràcter antireligiós. Entre altres, Mataró i

Vilafranca. Assaltaren el temple i cremaren altars i imatges. També a Navàs (Bages) i amb criminalitat assassinaren Mn. Josep Morta, el senyor rector.

A Solivella assaltaren el temple i cremaren altars, imatges i objectes de culte. Detingueren el senyor rector, el portaren fora poble, al bosc, i el lligaren a un arbre per assassinar-lo. Advertits que Companys, la mateixa nit, s'havia rendit a Barcelona i que la guàrdia civil havia sortit al carrer i buscava el senyor rector, tots fugiren, deixant el mossèn viu, lligat en un arbre. Passats uns dies, un bon amic del senyor rector li donà una pistola per defensar-se de la mala gent quan anés de visita als masos.

El senyor bisbe de Barcelona, Dr. Manuel Irurita, s'assabentà que el rector de Solivella, quan anava de visita als masos, portava una pistola. Li ordenà que la llencés immediatament. «Prefereixo un sacerdot màrtir —li va dir— que no pas un sacerdot assassí.»

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

El Consultori



PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Obres de misericòrdia

S'ensenyen encara al Catecisme les obres de misericòrdia? És un tema actual? Ens les podria recordar? S'haurien d'adaptar al nostre temps?

És clar que s'haurien d'ensenyar a la catequesi. Actuals? Actualíssimes! D'intensíssima actualitat. Cal conèixer-les i sobretot practicar-les. Diu el papa Francesc: «És el meu viu desig que el poble cristià reflexioni durant el Jubileu sobre les obres de misericòrdia corporals i espirituals. Serà una manera de desvetllar la nostra consciència, moltes vegades ensopida davant del drama de la pobresa, i per entrar encara més en el cor de l'Evangelí, on els pobres són els privilegiats de la misericòrdia divina. La predicació de Jesús ens presenta aquestes obres de misericòrdia perquè puguem adonar-nos de si vivim o no com a deixebles seus.»

Comencem per les corporals. Les presento amb unes encertades paraules que va escriure el meu bisbe, Mons. Vives, no fa gaire: «1. *Donar de menjar al famolenc*. És evident que donar menjar al qui té fam, compartir els béns, és un gran ideal de vida. I si l'eixamplen, descobrirem altres "fams" que no es veuen tant: fraternitat, companyia, justícia, amor... 2. *Donar de beure a l'asedegat*. Donar aigua, i alhora descobrir de què tenen set les persones que m'envolten i saciar-les, en la mesura que jo pugui. Crist continua estant asedegat de l'amor de les persones. 3. *Vestir el despullat*. Ajudar solidàriament els necessitats, de prop i de lluny, que estan despullats de tot, i no només de roba. 4. *Acollir el foraster*. Cal ser acollidor de tothom, oferir un somriure, ser alegre i cordial. No jutjar les persones. Tenir la llar sempre oberta al pròxim i mostrar confiança a tothom, sense posar condicions, respectant les diferències que enriqueixen. 5. *Assistir els malalts*. El malalt pateix i fa patir, sovint resta sol, és feble i se sent abandonat; molts no veuen clar el futur. No n'hi ha prou amb atencions mèdiques. Cal pal·liar el dolor amb tendresa, compartint els mals, físics i psíquics. Estar a prop, perseverar en les visites, no atabalar i donar esperança. Pensar també en les seves necessitats espirituals i en la família. 6. *Visitar els presos*. No podem treure'ls de la presó, però sí que podem visitar-los, mantenir-los actius, ajudar-los en sortir de la presó, no avergonyir-los, identificar-se amb el sofriment de la pèrdua de la llibertat. Mantenir la seva dignitat i hem de procurar una justícia restaurativa. 7. *Enterrar els morts*. Ja ho fan les funeràries, però hi ha una misericòrdia que és apropar-se delicadament a consolar i ajudar els qui han perdut un ésser estimat, i aportar la fe i l'esperança. Respectar el seu dol, callar i acompanyar, i oferir de compartir la fe i la Paraula de Déu.»

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

JESÚS, QUAN ENS VA ENSENYAR A PREGAR, VA DIR QUE REPETÍSSIM ALLÒ DE "PERDONEU ELS NOSTRES DEUTES PERQUÈ TAMBE NOSALTRES PERDONEM ELS NOSTRES DEUTORS"

PER CERT, ET DEVIA DOS DENARIS, PERO ARA JA NO, OI?



El risc d'intentar-ho

Teresa Gomà, *rscj*

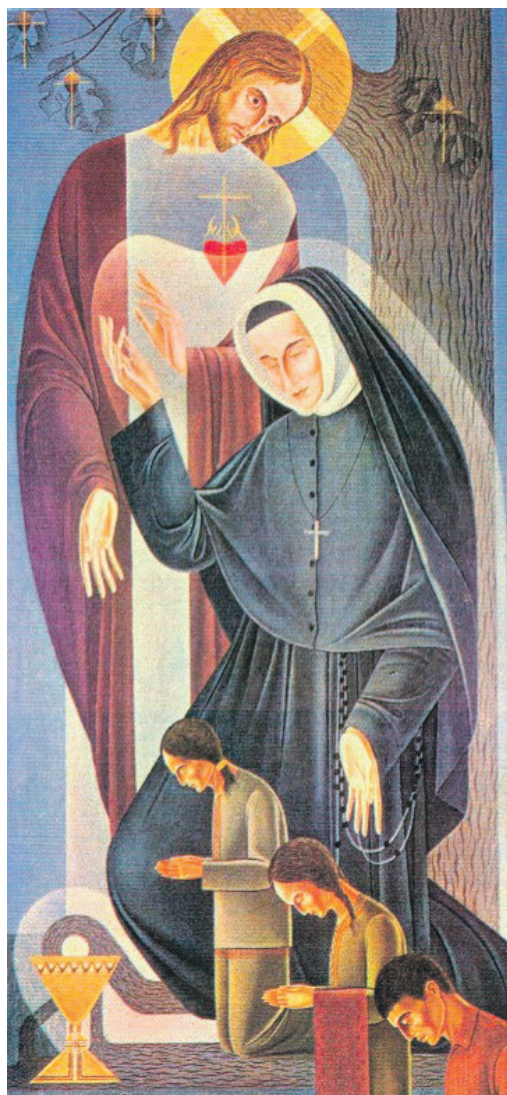
Després de tot un estiu contemplant per televisió les riudes de persones, cada una amb un nom i història, que fugien d'una realitat de guerra, mort i horror, sembla que ens anem immuntzant de tanta tragèdia i tornem a la nostra vida normal, més o menys plàcida, en què els drames se'ns serveixen a l'hora de sopar a través de la pantalla plana. I afegeixo un comentari molt personal: no acabo d'entendre la diferència entre refugiats i immigrants, que tant s'afanyen a fer distingir els polítics. No són tots ells, al capdavant, éssers humans a la recerca d'una vida digna i millor? No podem ser ingenus però tampoc tan selectius. Els que tenim un sostre, aigua calenta al lavabo, menjar a la nevera... no ens podem ni imaginar el que ha de ser prendre una decisió a vida o mort, deixar enrere tota una existència i acceptar un futur incert, si és que s'arriba a aconseguir mai.

Són molts els homes i les dones que al llarg de la història han fet seva la sort de tants altres, com si es tractés de la seva mateixa. Persones que, lluny de mirar-se ells mateixos, han optat per aixecar la mirada i fixar els ulls al voltant

seu. I hi han descobert el dolor, la soledat, l'esperança truncada i la mort. Una d'aquestes persones va ser santa Rosa Filipina Duchesne, religiosa del Sagrat Cor, que sempre va orientar la força i energia cap a aquells més necessitats. En aquells primers anys del segle XIX, en una França que es refà de la revolució, una dona de 49 anys decideix deixar-ho tot i marxar cap als llunyans Estats Units d'Amèrica, on intueix que podrà fer molt més que d'encarregada de porteria del noviciat de París. Una nova missió li abrussa el cor i sap que la vida és curta.

Missió entre els indis

Les vicissituds seran tantes (el viatge, les malalties, l'idioma...) que seria impossible detallar-les fil per randa. La dificultat més gran serà sempre per a Rosa Filipina no poder arribar a realitzar la seva missió entre els indis. Passen els anys, perdura la impaciència, continua sense aconseguir el seu somni. Però Déu, el Déu de la fidelitat i la sorpresa, no l'abandonarà en la vellesa... i als 72 anys farà realitat el seu desig de viure entre els indis, en concret, els Potowatomí, establerts a Sugar Creek (Kansas),



Santa Rosa Filipina Duchesne sempre va orientar la força i energia cap a aquells més necessitats

després d'haver estat expulsats en diverses ocasions de la seva terra pels blancs. Cada cop més pobres, maltractats, desposseïts, en exili constant... van acollir aquella dona ja gran i que molt maldestra, ben just va poder fer res entre ells sinó resar. Ens trobem potser davant d'una vida i una missió inútils?

En una planura d'Amèrica, a les illes hel·lenes, a les costes turques, en tot tipus de tanques... són moltes les persones que fugen del dolor i cerquen una llar estable i una vida sense por. Són moltes les qui cerquen... i moltes més les que s'acosten i els ofereixen aigua, roba i menjar. Unes i altres comparteixen la realitat d'un món ferit i cerquen la salvació d'una humanitat esquïnada. Si més no, afronten el risc d'intentar-ho.

39è Aplec de l'ermita de la Santa Creu



Josep Calvet

Recentment se celebrà a Tarrés (les Garrigues) el 39è Aplec de l'ermita de la Santa Creu. Aquesta ermita, bastida per la Comunitat de Jesús i veïns del poble de Tarrés aprofitant una antiga pallissa i davant d'una antiga era, fou consagrada el maig del 1977 per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Josep Pont i Gol. El nom li fou donat en record de l'ermita de la Santa Creu de Montserrat, on habità durant alguns anys el monjo benedictí i ermità P. Estanislau M. Llopart.

Enguany l'Eucaristia fou presidida per Mn. Evarist Gómez, rector de l'Espluga de Francolí

i encarregat de la parròquia de Tarrés. A l'homília glossà el sentit religiós i històric de la commemoració de la Santa Creu. Després de la missa, començà la part festiva i popular amb el ball dels nous gegants del poble, que porten per nom d'Ermessenda i Ramon de Boixadors, els primers senyors feudals de Tarrés, acompanyats per la colla de grallers Els Serrets de Tarrés. Tot seguit, la cobla Pare Manyanet, de Reus, acompanyà la ballada de sardanes.

L'Aplec continuà amb el dinar de germanor amb la participació de veïns, membres de la Comunitat de Jesús, familiars i amics. I a l'hora del cafè, música, cançons i festa. I l'any vinent, si Déu vol, el 40è Aplec!

Jornades martirials a Barbastre

Carles M. Lloig, *ord.carm*

Els dies 16, 17 i 18 d'octubre se celebraren les Jornades martirials anuals a la ciutat de Barbastre (Osca) per recordar la massacre de la passada guerra civil d'Espanya. Era la tercera edició que s'hi realitzava. Presidia un dels bisbes auxiliars de Madrid, Antonio Martínez Camino. Sobretot es recordà el fet martirial a Espanya de bisbes, sacerdots, religiosos, religioses i seglars víctimes per l'única raó de ser gent d'Església.

A les jornades hi fórem invitats els carmelites P. Jordi M. Gil i fra Carles M. Lloig amb dues ponències. El germà Carles M. encetà el torn amb el martiri dels dotze germans carmelites de la nostra comunitat de Tàrraga, l'any 1936, amb tota mena de detalls i veritable contingut martirial allà pels volts de Cervera, en el lloc conegut com a Clot dels Aubins.

La ponència del P. Jordi M. versà sobre les famílies dels màrtirs, però adornant la seva dissertació amb tot un ventall de dates històriques sobre l'orde del Carme i la seva vinguda a Catalunya i més concretament a Tàrraga (Lleida), on encara avui dia, al claustre del convent es pot llegir en la pedra fundacional la inscripció que segueix: «En lo any 1364 se fundà lo present monastir essent papa Urbà Vè i rei d'Aragó D. Pedro IV.»

Des d'aquestes línies agraïm al senyor Tomàs Nart, bon amic de la parròquia de Santa Joaquina de Vedruna a Barcelona, la seva invitació a les Jornades i el seu treball visual previ a la trobada a fi d'il·lustrar més encara les nostres paraules.

Paraula i vida

Junts mantenim l'Església

De tant en tant, cal parlar del finançament de l'Església. Ens agradi o no, l'Església necessita mitjans econòmics per realitzar la seva missió, perquè vivim enmig d'una societat organitzada econòmicament. Avui tot projecte pastoral ve acompanyat, necessàriament, d'un pressupost econòmic. Qualsevol realització pastoral inclou unes despeses.

L'Església no ha de ser rica ni ho és. Tanmateix, ha d'atendre moltes necessitats pastorals i socials, sobretot en les actuals circumstàncies de crisi econòmica, en què cal també ajudar tantes persones immigrades. Per tal complir la seva missió, ha de poder disposar dels mitjans materials necessaris. Això demana anar avançant per tal d'aconseguir els recursos suficients per poder fer allò que cal fer en bé de les necessitats pastorals i caritatives.

Sentir-nos tots els cristians responsables de les

necessitats materials de l'Església és una conseqüència de la nostra consciència que en som membres. Pel baptisme entrem a formar part del poble de Déu, que es visibilitza d'una manera concreta en cadascuna de les Esglésies diocesanes. La contribució econòmica per afrontar les necessitats materials de l'Església és el resultat d'unes reflexions des de la fe que ens fan veure la coherència d'ajudar i col·laborar en l'activitat pastoral i també en l'economia de l'Església. Si s'entén d'aquesta manera, fer-se solidari de les despeses de l'Església no és pas una obligació que s'imposa des de fora, com una exigència que no té res a veure amb la fe cristiana que hom professa. És certament una convicció que neix i arrela en el cor del creient que té consciència de

formar part de la comunitat cristiana. El compromís econòmic del cristià és una conseqüència del baptisme, una manifestació de l'amor a l'Església i una expressió de la caritat cristiana.

El Concili Provincial Tarraconense de l'any 1995 va demanar que «les diòcesis de Catalunya avançin decididament en el procés, ja iniciat fa temps, per tal d'aconseguir un nivell d'autofinançament suficient per sostenir les activitats pastorals necessàries al nostre temps».

La Diada de Germanor, que se celebra cada any un diumenge del mes de novembre, és una ocasió perquè l'Església informi els fidels de cada diòcesi de com s'han administrat els recursos econòmics de què disposa. Demanar la col·laboració econòmica comporta un compromís de transparència i de claredat. I també de rigor en l'administració, a fi que els béns materials de l'Església siguin sempre per la pastoral i per als pobres.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, administrador apostòlic de Barcelona



Als quatre vents

La capacitat de perdonar

La misericòrdia és la gran lliçó que ens va deixar Jesucrist per al tracte amb les altres persones. Ens la va deixar amb paraules, amb paràboles i amb fets, sent el fet suprem la mort a la creu per la nostra redempció.

Sobre aquest disseny diví, a vegades ens convindria reflexionar més a fons. Romano Guardini va escriure: «Quan parlem de l'Església, no hem de fer-ho com si fos normal que Crist hagués estat rebutjat i hagués de morir. No és normal. La redempció no havia d'esdevenir-se forçosament així.»

En efecte, podríem pensar que Déu va complir amb la seva promesa quan va enviar el seu Fill que es va encarnar per redimir-nos. Però va fer una mica més: va mantenir la seva promesa també quan el seu gest diví va ser rebutjat. El Déu de la justícia és també, i sobretot, el Déu de la misericòrdia.

Ai de l'home que només funcionés amb la justícia en les relacions amb els seus semblants! Necessitem continuament perdonar i ser perdonats. És un dels ensenyaments concrets de l'oració de Jesús, el pàrenostre, en què demanem perdó i al·leguem que també nosaltres perdonem els qui ens ofenen. L'Evangeli és ple d'aquests ensenyaments, i en ells —diu també Guardini— queda clar que *perdó* no significa que Déu miri cap a un altre costat, o que tregui importància als pecats, o que la nostra acció dolenta és fer com si no s'hagués produït. No. S'ha produït una ferida, a un altre, a nosaltres mateixos i a Déu per l'amor que ens té, però el metge diví ens ofereix el remei per curar la ferida: el penediment i les obres de misericòrdia, i ens dona un sagrament: la penitència.

Que important que és per a un cristià ser capaç de confessar-se sovint! En la mesura que ens reconeguem pecadors i demanem perdó, serem capaços de perdonar més fàcilment els altres. Altrament, la supèrbia pot jugar-nos la mala passada de creure'ns millors que ells. I per a aquest cas també Jesús ens va allisonar amb paràboles, com la del fariseu i el publicà.

El papa Francesc ens recorda de tant en tant que hauríem de tenir un Nou Testament sempre a l'abast de la mà. Allà trobarem que no hem de jutjar altres persones sense necessitat. Allà apareix allò de la biga en el nostre ull i la palla en l'aliè, i l'escena de la dona adúltera, amb aquells que volien lapidar-la i van anar marxant.

Demanem a Déu un cor misericordiós, que no condemni, que perdoni.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat



Inici

Edició digital 2015

Hemeroteca

Promocions

Aquesta Setmana

Església Catalunya

Església Espanya

Església Món

Vaticà

La Bona Notícia
també
a internet

www.catalunyacristiana.cat

ENTRA A LA PÀGINA WEB
I CONSULTA LA NOSTRA
HEMEROTECA.
HI TROBARÀS 35 ANYS
DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb



ARQUITECTURES DE L'ÀNIMA

POEMA (CONTEMPORANI) DE NADAL

Espectacle poÈtic i audiovisual

Basat en el llibre i poemes

ARQUITECTURES DE L'ÀNIMA de Francesc Grané

Dramatúrgia i Direcció: Toni Grané

El Poema de Nadal "ARQUITECTURES DE L'ÀNIMA" no deixa ningú indiferent perquè proposa amb el llenguatge directe i comprensible els grans temes de l'ésser humà que cal parlar, i planteja una nova manera intensa i profunda de veure, viure i entendre les figures del pessebre. Un text de grans idees, explicades amb simplicitat i bellesa.

REGALEU-VOS UNA REPRESENTACIÓ PROGRAMANT-LO AL VOSTRE CENTRE, ESCOLA, PARRÒQUIA, ENTITAT...

Informació, reserva de dates i contractació:

Tel. 680 33 76 67

isproduccions@gmail.com

FORMATS ADAPTATS PER A DIFERENTS ESPAIS I PÚBLICS
TARIFES ASSEQUIBLES

Una producció d'

IS PRODUCCIONS

Amb la col·laboració de



Amb el suport de

CatalunyaCristiana

TONI GRANÉ, DIRECTOR DE L'ESPECTACLE «ARQUITECTURES DE L'ÀNIMA»

«El nucli del Nadal requereix noves formes de ser expressat»

Redacció

Fill de Mataró, Toni Grané és mestre, actor, escenògraf, crític, conceptor, gestor cultural i director d'escena. Ha estat empresari, gestor i director de Producció en Grans Esdeveniments, i ha treballat per mig món. Apassionat de la feina, diu que on se sent còmode és a casa o a la sala d'assaig. El teatre ho cura tot. Actualment treballa amb dos dels seus sis fills aixecant un Projecte de Productes Ecològics d'Alimentació, mentre prepara tres nous projectes. L'espectacle *Arquitectures de l'Ànima* neix a partir del llibre homònim de Francesc Grané.

L'espectacle *Arquitectures de l'Ànima* es presenta com un poema de Nadal contemporani. Per què?

Perquè sembla que socialment els continguts que vol expressar el Nadal es queden o bé en el folklore i la tradició, o bé en uns esquemes mentals que potser funcionaven fa trenta o quaranta anys però ara no: uns esquemes de blanc o negre, de rics i pobres, on Jesús neix pobre i per això és bo i s'enfronta als rics. Nadal és molt més que això. Es parla del Misteri de Nadal, i com a tal, cada generació ha de descobrir-ne el sentit que li dona.

Vostè parla del Nadal com a Misteri. És això el què vol crear en la posada en escena que ha fet del llibre *Arquitectures de l'Ànima*?

He volgut fer un espectacle simple però que convidi a dues coses. Primera, a fer entendre que el que significa el Nadal sempre supera el marc de la nostra comprensió. Recordem el que va passar a Grècia: li van dir a sant Pau que això d'anunciar que l'Infinit és feia Finit, home de carn i ossos, era una bestiesa. I avui continua passant el mateix. Pensar que en la nostra condició quotidiana s'expressa tota l'eternitat, l'Infinit, supera els clixés que ens fem del Nadal. I la segona cosa que m'he proposat és, precisament, introduir els espectadors a una experiència. No una experiència mental ni cerebral. Una experiència personal, interna. Es podria dir «espiritual», però em temo que quan diem això traduïm d'una forma massa simple el que volem dir.

Transcendir la idea del pessebre, els pastorets....

Quan sant Francesc va introduir-se en l'escenari de la quadra per situar-s'hi ell mateix, estava fent meditació, estava preguntant, estava fent allò que sant Ignasi va dir més tard: *como*

Massima Nolla en «Un nadó que vol néixer».



Toni Grané.

si presente me hallara. Ara el pessebre té una altra funció. Però ens cal poder convidar a l'experiència de sentir com el Misteri neix en cadascú; si el deixem, és clar.

I què s'entén per Misteri des d'*Arquitectures de l'Ànima*?

El Misteri és aquest Amor que ho supera tot, que no jutja, i que arriba a formar part del nostre ADN, si deixem que això passi. Per això, *Arquitectures de l'Ànima*, i més encara l'espectacle, insisteix tant en el «si tu ho vols!». Perquè si no ho vols, a Betlem, a Palestina fa dos mil anys, o ara, aquesta Presència Infinita d'Amor que

ens sustenta, que som, passa desapercebuda.

Però el text d'*Arquitectures de l'Ànima* és difícil...

Sí, és un text complex, però explicar la vida mística —perquè aquest és un text místic, el text d'un diàleg d'intimitat amb el Misteri, amb Déu—, si no volem recórrer a formes de parlar que avui sonen estranyes a la cultura actual, diria que fins i tot poden resultar ridícules, no és gens fàcil i cal accedir-hi des d'un llenguatge simbòlic contemporani que pot tenir lectures diverses depenent de les experiències personals.

Vostè es defineix com a ciutadà del món, ha treballat en grans projectes. I ara en un espectacle «mínim», podríem dir-ne...

Sí, i sense pretensions ni grans recursos. Un s'adona que els grans muntatges no tenen sentit si al darrere no hi ha grans idees. El Nadal no és una idea, és una realitat de fet, que viuen milions de persones. I m'ha semblat que en aquest moment el que significa Nadal no arriba, s'està quedant, socialment, com una peça de museu o com un simple esdeveniment comercial. I no només a les botigues, també als Pastorets, als Pessebres vivents o a les Passions. El nucli del que és Nadal tal com ens el proposa el llibre, requereix noves propostes i noves formes de ser expressat. Per això crec que val la pena que la gent el conegui i s'organitzi per poder-lo portar a algun espai proper. I la veritat és que en certa manera, et transforma per dins.

Vostè és germà de l'autor. Han treballat junts?

No, no ho hem fet. Vaig dir-li que tenia intenció de fer-ho. Només em va dir que anés amb compte de no fer malbé el sentit del text. Però res més. Som vuit germans però sempre hem estat molt independents l'un de l'altre.

Cada generació ha de descobrir el sentit que dona al Misteri de Nadal

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIAI I)

TEMPS ORDINARI

(SALTERI: SETMANA 1)

NOVEMBRE

15. DIUMENGE

Diumenge XXXIII, Verd. Lectures: Daniel 12,1-3 / Salm 15 / Hebreus 10,11-14.18 / Marc 13,24-32
SANTORAL: Albert el Gran, b. i doctor; Eugeni, b.; Leopold.
16. DILLUNS

Fèria, *Verd.* Lectures: 1 Macabeus 1,11-16.43-67 / Salm 118 / Lluc 18,35-43. Obé: *Santa Margarida d'Escòcia (ML), Blanc; Santa Gertrudis (ML), Blanc.*
SANTORAL: Edmon, b.
17. DIMARTS

Santa Isabel d'Hongria (MO), Blanc. Lectures: 2 Macabeus 6,18-31 / Salm 3 / Lluc 19,1-10
SANTORAL: Gregori Taumaturg, b.; Hug de Lincoln, b.; Iscle i Victòria, mr.
18. DIMECRES

Fèria, *Verd.* Lectures: 2 Macabeus 7,1.20-31 / Salm 16 / Lluc 19,11-28. Obé: *Dedicació de les basíliques de Sant Pere i Pau a Roma (ML), Blanc.* Barcelona: *Dedicació de la Catedral (S), Blanc.*
SANTORAL: Aureli, mr.; Romà, mr.
19. DIJOUS

Fèria, *Verd.* Lectures: 1 Macabeus 2,15-29 / Salm 49 / Lluc 19,41-44
SANTORAL: Abdies, prof.; Crispí, b.; Faust, diaca i mr.
20. DIVENDRES

Fèria, *Verd.* Lectures: 1 Macabeus 4,36-37.52-59 / Salm 1 Cròniques 29,10-12 / Lluc 19,45-48. Sant Feliu de Llobregat: *Beata Isabel Ferrer (ML), Vermell.*
SANTORAL: Benigne, b. i mr.; Fèlix de Valois, cofund.; Octavi i Adventor, mr.; Silva, vg. i mr.
21. DISSABTE

La Presentació de santa Maria, verge (MO), Blanc. Lectures: 1 Macabeus 6,1-13 / Salm 9 / Lluc 20,27-40
SANTORAL: Gelasi I, p.; Honori, Eutiqui o Esteve, mr.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es



Quan aniran caient els imperis, veureu la vinguda del fill de l'home

Llegim avui un breu fragment del llarg discurs escatològic (relatiu a les darreries del temps) del qual no n'hem copsat encara avui el sentit irònic que li imprimí Jesús. L'escenografia és solemne: Jesús, assegut com a mestre a la Muntanya de les Oliveres enfront del Temple, impartint l'ensenyança; Pere, Jaume i Joan, en representació del grup de deixebles més bel·ligerant; i Andreu, dels deixebles afins a Jesús. Els detentors de la troica del poder li pregunten pel «senyal» per excel·lència que havia de precedir la manifestació del Messies a Israel; Andreu, pel moment en què tindrà lloc tot això. Jesús respon als primers amb la imatge de la successiva caiguda dels imperis: «Per aquells dies, després d'aquella tribulació, el sol s'enfosquirà i la lluna no farà la seva claror, els astres del cel aniran caient i les potències celestes seran sacsejades. Llavors veuran el Fill de l'home venint sobre els núvols amb gran força i majestat.» Jesús es referia a la més que previsible destrucció de Jerusalem i del Temple pels continuats alçaments violents contra els romans. Quan ho llegim avui, s'actualitza l'escena: Jesús continua ironitzant sobre els qui preconitzen senyals espectaculars anunciant la fi d'una època. Andreu, que coneix a fons la ment de Jesús, preguntava «Quan passarà tot això?» Jesús respon a la segona pregunta: «Pel que fa, però, al dia aquell i a l'hora ningú no en sap res, ni els àngels en el cel ni el Fill, només el Pare.» Si llegim la continuació del discurs, ens adonarem que la invitació a estar desperts i a vetllar ens l'adreça també avui a nosaltres: «Estigueu alerta, doncs, ben desperts... Vetlleu perquè no sabeu quan arriba el Senyor de la casa (de la comunitat creient)... no fos cas que, en sortir de sobte, us trobi dormint.» El Còdex Beza no parla d'«arribar de sobte» sinó de «sortir» sobtadament, insinuant el seu èxode fora de tota societat de poder, i ens ho recalca: «Us ho repeteixo jo: Vetlleu!»

Lectures bíbliques

Diumenge XXXIII de durant l'any

Lectura primera

Dn 12,1-3

Lectura segona

He 10,11-14.18

Aquell moment serà salvat el poble

Amb una sola oblació ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats

Lectura de la profecia de Daniel:

En aquell temps es presentarà Miquel, comandant dels exèrcits celestials, que vetlla pels fills del teu poble; hi haurà un temps de desgràcies com no se n'havien vist des que existeixen les nacions fins aquell moment. Però en aquell moment serà salvat el teu poble, tots els qui estaran inscrits en el llibre. La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà, uns per a la vida eterna, altres per a la vergonya d'una reprovació eterna. Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més.

Salm responsorial

15

Senyor, heretat meva i calze meu,
vós m'heu triat la possessió.
Sempre tinc present el Senyor;
amb ell a la dreta, mai no cauré.

R. Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo,
fins el meu cor reposa confiat:
no abandonareu la meua vida enmig dels morts
ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. **R.**

M'ensenyareu el camí que duu a la vida:
joia i festa a desdir a la vostra presència;
al vostre costat delícies per sempre. **R.**

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Tots els sacerdots oficien diàriament i ofereixen sovint unes víctimes semblants, que mai no poden treure els pecats. Però Jesucrist, després d'oferir-se una sola vegada com a víctima pels pecats, s'ha assegut per sempre a la dreta de Déu, esperant que Déu faci dels seus enemics l'escambell dels seus peus. Amb una sola oblació ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats. Un cop Déu ha perdonat els pecats, ja no cal presentar cap més ofrena per obtenir-ne el perdó.

Al·leluia

Lc 21,36

Estigueu alerta pregant en tota ocasió perquè us pugueu mantenir drets davant del Fill de l'home.

Evangelí

Mc 13,24-32

Reunirà els seus elegits, que vindran de tots quatre vents

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Aquells dies, després d'aquelles desgràcies, el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran. Llavors veuran venir el Fill de l'home



Glòria Monés

sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Mentrestant enviarà els àngels per reunir els seus elegits, que vindran de tots quatre vents, des dels extrems més llunyans de la terra i del cel. Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i neixen les fulles sabeu que l'estiu s'acosta. Igualment, quan vosaltres veureu tot això, sapigueu que ell s'acosta, que ja és a les portes. Us dic amb tota veritat que no passarà aquesta generació sense que s'hagi complert tot això. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. Ara, del dia i de l'hora, ningú no en sap res, ni tan sols els àngels ni el Fill; només ho sap el Pare.»

El cor del jubileu de la misericòrdia és la litúrgia



Dr. Rafel Serra i Abellà

Prevere de l'arxidiòcesi de Tarragona

La butlla *Misericordiae vultus* del papa Francesc és veritablement un document espiritual, això és, escrit per un cor orant, a l'escalf de l'Esperit i que ens fa créixer en la vida cristiana i eclesial. La finalitat del Jubileu és que tots experimentem la misericòrdia del Pare del cel, manifestada en Jesucrist en l'Esperit dins de l'Església. Acollir la misericòrdia del Pare i manifestar-la en la nostra vida, aquest és l'objectiu. Així de simple i de preciós alhora. Només en la mesura que experimentem en la pròpia vida la misericòrdia de Déu podem esdevenir «misericordiosos com el Pare». Encara està per fer un comentari de la butlla del Papa des de la teologia litúrgica i crida l'atenció el context litúrgic en el qual el Sant Pare demana que se celebri el Jubileu. Són tantes i significatives les referències litúrgiques de la butlla del Papa que mereixen una consideració teològica des de la Litúrgia. El Jubileu serà celebrat a l'interior de l'Any litúrgic, des de l'Advent, amb la solemnitat de la Immaculada fins al diumenge de Crist Rei. Vet aquí, doncs, que l'Any litúrgic serà el cor del Jubileu. Aniran junts l'un amb l'altre. L'Any

litúrgic serà viscut com a font de la misericòrdia de Déu en Crist, com un temps de gràcia, i, per tant, de joia.

Des del cor de la Trinitat, des de la intimitat més pregona del misteri de Déu, brolla i raja sense estroncar-se el gran riu de la misericòrdia. Aquesta font mai no podrà esgotar-se, sense importar quants siguin els qui s'acostin a ella. Quan algú en tingui necessitat podrà anar-hi, perquè la misericòrdia de Déu és inexhaurible. És tan insondable com el misteri que enclou, tan inesgotable com la riquesa de la qual prové (MV 25).

Ens hem de preguntar: on hem de beure aquesta font de la misericòrdia que raja sempre des del si de la Trinitat? La resposta és clara: en la celebració litúrgica de l'Església. És en la litúrgia que escoltem el Senyor que amb belles paraules i paràboles anuncia la misericòrdia del Pare del cel. Més encara que en el cicle C, es proclama l'evangelí de Lluc, anomenat evangelista *mansuetudinis Christi*. És en la celebració del sagrament pasqual (d'aquí la insistència de celebrar

amb gran profunditat la Quaresma) que trobem la manifestació de l'amor de Déu en Crist, Bon Pastor que, per la mort i la resurrecció, carrega la humanitat perduda a les espatlles i la retorna al Pare (segons el bellíssim logo del Jubileu, realitzat per l'iconògraf M. I. Rupnik).

És, sobretot, en el sagrament de la Penitència que trobem la paraula reconciliadora, dolcíssima, que diu: *Jo et perdono en el nom de la santa Trinitat*. I és, finalment en l'Eucaristia, sagrament de la caritat, que ens introduïm en l'amor del Crist donat. La celebració litúrgica ens pren dins de la comunitat orant de l'Església que proclama amb els salms (tantes vegades citats a la butlla) que la *misericòrdia de Déu és de sempre i dura sempre*. Sí, és en la litúrgia de l'Església on brolla sempre la font inexhaurible i inesgotable de la misericòrdia de Déu.

Quan hem celebrat el perdó i hem rebut l'Eucaristia els creients poden fer aquelles obres de misericòrdia, que manifesten la bondat del Pare del cel, per tal que els homes el glorifiquin. Fixeu-vos, que glorifiquin el Pare, no a nosaltres.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau



Beata Maria de la Passió



- ✓ Nascuda a Nantes, Bretanya, l'any 1839
- ✓ Missionera i autora d'escrits místics
- ✓ Fundadora de les Franciscanes Missioneres de Maria
- ✓ Va morir a San Remo l'any 1904
- ✓ Beatificada l'any 2002 per Joan Pau II

De família noble, Elena Maria de Chappotin de Neuville, va estar sempre moguda per una gran inquietud espiritual. Als 21 anys va entrar al monestir de les clarisses de Nantes, però el va haver d'abandonar al cap de poc temps a causa d'una malaltia. La convalescència li va permetre reflexionar sobre la seva vocació i, un cop recuperada, va decidir d'entrar en una comunitat missionera, concretament a la Societat de Maria Reparadora, on va prendre el nom de Maria de la Passió. Després d'un període de formació, va ser enviada a l'Índia, on amb 28 anys ja era la superiora de les tres cases que hi tenien les missioneres. Però el 1876 va deixar la congregació per un seguit de desavinences internes.

A partir d'aquesta crisi, la beata Maria de la Passió va iniciar un camí propi i juntament amb altres companyes i el suport exprés del Papa va fundar les Franciscanes Missioneres de Maria. La nova congregació es dedicarà a evangelitzar arreu del món i a tenir cura dels necessitats. Com a superiora general Maria de la Passió va escriure profundes obres espirituals i místiques i va fundar fins a 86 cases.

Barcelona

Aproximació a la vida cartoixana

Barcelona, Montalegre i Escaladei acullen el XXXIV congrés sobre la cartoixa

Eduard Brufau

Fa deu anys la pel·lícula *El Gran silenci* va donar a conèixer la discretíssima vida de pregària i d'humilitat absoluta dels cartoixans. D'aquesta manera, l'atrafegat i sorollós món contemporani descobria amb una certa meravella el carisma dels fills de sant Bru, que els du a viure apartats del món per amor a Déu i, paradoxalment, també per amor al món.

Congrés multidisciplinari

La pel·lícula de Philip Gröning és tan sols una mostra de l'atracció que des de fa anys exerceix aquest orde d'ascesi estricta sobre molts laics i laiques. En l'àmbit més acadèmic, un altre dels fruits d'aquesta admiració són els congressos internacionals sobre la cartoixa, que enguany —amb motiu dels 600 anys de la fundació de la cartoixa de Montalegre, l'única que queda en actiu a Catalunya— s'ha celebrat a Barcelona. Aquesta XXXIV edició del congrés, organitzat per l'Associació d'Amics de la Cartoixa de Montalegre, va incloure una visita en aquest monestir situat a Tiana i una altra Escaladei, al municipi de la Morera de Montsant.

El congrés, que va comptar amb el suport de la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Barcelona i l'ajuntament de Tiana, es va celebrar del 29 d'octubre a l'1 de novembre al Seminari Conciliar de Barcelona i s'hi van pronunciar una trentena llarga de ponències. Les intervencions van tractar amb rigor i profunditat la vida cartoixana des de gairebé tots els angles possibles, des de l'espiritualitat fins a l'alimentació, passant



Els congressistes contemplant la portalada gòtica de l'església de la cartoixa de Montalegre.

per l'arquitectura, l'art, la història, la música o la literatura. En algunes de les comunicacions, sobretot les que versaven al voltant de l'art, l'arquitectura o la història, els ponents van

assenyalar que, a diferència d'altres ordes, encara queden força aspectes i elements de la vida cartoixana per estudiar. Aquesta circumstància s'explica pel carisma particular dels fills

de sant Bru, que està marcat per un gran aïllament que facilita una vida de silenci i de pregària molt profunda.

Pere de Manuel, coordinador del congrés, valora d'una manera molt positiva aquest esdeveniment «tant pel nivell acadèmic de les comunicacions i ponències, fruit del treball científic dels 43 especialistes en història, art, arquitectura, espiritualitat cartoixana, literatura, música, etc., com pel nombre d'inscrits a les sessions científiques: 223». El coordinador també celebra especialment les visites a Montalegre i a Escaladei i «les dues exposicions realitzades amb motiu del congrés, una sobre arquitectura cartoixana, organitzada per l'Escola d'Arquitectura de La Salle, i l'altra sobre llibres històrics cartoixans de les biblioteques de la Cartoixa de Montalegre i del Seminari Conciliar de Barcelona, organitzada per la Biblioteca del Seminari».

Segons Pere de Manuel, «la vida pobra i solitària, moguda per un gran amor a Déu dels cartoixans, xoca sens dubte en una època accelerada com la nostra, convençuda que la felicitat consisteix a satisfer totes les nostres apetències. El cartoixà escull no el que agrada als sentits, sinó els valors transcendents, perquè sap per experiència que la felicitat no ve de fora, de les coses, sinó que surt de dins del cor: de Déu. Viscuda amb generositat fraternal, condueix a una plenitud de vida alegre, en pau i solidaritat, que porta l'home a trobar Déu. Es pot dir, d'acord amb la comunicació d'un cartoixà al congrés, que "el missatge que la Cartoixa pot aportar a l'home d'avui, especialment d'occident, que cada dia pateix més la seva soledat, és que la soledat i el silenci deixen d'experimentar-se com quelcom negatiu quan es viu en un espai per a la comunió amb Déu, quan es descobreix que Ell ens espera en aquesta soledat per lliurar-se totalment a nosaltres". I això és aplicable també als laics».

El dia a dia d'una cartoixa

A la segona meitat del segle XI sant Bru, nascut a la ciutat alemanya de Colònia, va fundar als Alps un orde nou que no seguia la regla de sant Benet. Aquesta nova realitat, la cartoixa, naixia amb la singularitat d'unir en un sol carisma aspectes de la vida anacorètica, pròpia dels ermitans, amb altres de la vida comunitària, pròpia dels monjos. Des del començament, doncs, la cartoixa va harmonitzar perfectament la vocació a la solitud amb la vida comunitària.

Aquesta peculiaritat diferencia lacartoixa de la resta d'ordes i avui encara es deixa sentir no només en els

Església en sortida

Poble de Déu, amics en el camí

Esther
Borrego
Linares



«Benaurets els pobres d'esperit perquè d'ells és el Regne del Cel», comença Jesús. «Com poden ser benaurets els pobres?», ens preguntem. «Benaurets els qui ploreu perquè seran consolats», prossegueix. «Qui els consolarà?», pensem. «Benaurets els misericordiosos perquè ells assoliran la misericòrdia.» Quan? Com?

En llegir aquest text amb les seves nou propostes de vida hom sol plantejar-se què puc fer perquè es facin realitat, de les benaurances només se'n pot fer una segona lectura, més enllà de la primera en què tens l'esperança de sentir-te benaurat quan et trobes en alguna d'aquests situacions.

Les benaurances ens fan actuar de determinada forma davant de situacions que ens trobem en la vida i que afecten les persones que ens envolten, per això podem fer que se sentin benaurets malgrat la situació

que viuen, davant d'algú que pateix el podem consolar, i només nosaltres ho podem fer.

Aquest anar més enllà ens porta a pensar en totes aquelles persones que han aconseguit que algú se sentís consolat, saciat, s'ha sentit fill de Déu... Quan em vaig sentir així gràcies al fet que algú es va atansar?

El novembre comença amb una entranyable festa com és la de Tots Sants, quan recordem tots aquells que en la seva vida han sabut respondre a la crida universal a la santedat, entre ells molts hi reconeixem rostres propers, veïns, amics, familiars...

Aquestes persones, sants anònims, han sabut viure i fer realitat les benaurances en el seu caminar per la vida, moltes d'elles desconegudes, anònimes per a la majoria però membres del poble de Déu que podem prendre com a model i acompanyants en la nostra vida.

horaris i el dia a dia dels fills i filles de sant Bru, sinó també en l'arquitectura i la disposició dels diferents espais de les cartoixes. Els monjos cartoixans passen gairebé tot el dia en la solitud de la cel·la, on preguen, treballen i també fan la majoria d'àpats. Per aquest motiu, les cel·les cartoixanes amb comparació amb les dels altres ordes solen ser força espaioses, amb un taller per al treball manual i un hort. Totes les cel·les s'articulen al voltant del claustre, disposició que tampoc no sol ser freqüent en altres ordes monàstics.

Dins d'una cartoixa la vida pròpiament comunitària queda reduïda entre setmana a l'eucaristia diària i a algunes de les pregàries litúrgiques, preferentment vespres i matines. Les altres pregàries es fan a la cel·la. És tan sols els diumenges quan la vida comunitària pren més protagonisme; llavors el dia es fa col·lectivament al refectori i el cor de l'església acull la majoria de pregàries de la litúrgia de les hores. Un altre tret específic dels fills de sant Bru és l'horari: els cartoixans es lleven a mitjanit per resar comunitàriament l'ofici de matines i individualment les laudes (tot plegat pot durar unes dues hores) i en acabat se'n tornen a dormir. Aquest trencament del son vol fer present en el cartoixà l'estat de vetlla espiritual per rebre i lloar el Senyor en qualsevol moment de la vida.

Un altre tret diferencial de l'orde cartoixà és el règim alimentari, que consta d'un sol àpat diari, el dinar —prou consistent per permetre l'activitat al llarg de tota la jornada— i una petita col·lació abans d'anar a dormir. L'alimentació cartoixana exclou totalment la carn i en segons quins períodes —com ara Advent, Quaresma i tots els divendres de l'any— també se suprimeix qualsevol producte làctic. Tret d'aquestes restriccions els cartoixans i les cartoixanes solen menjar de tot, també peix.

Una crida radical al silenci i la pregària

Totes aquestes característiques estan pensades per ajudar el cartoixà i la cartoixana a viure una vida extremadament simple, de complet lliurament a Déu. Aquesta austeritat ajuden a mantenir-se en el silenci



Austeritat i silenci dominen el claustre de Montalegre.

www.chartreux.org/cartoixamontalegre.net/

exterior, que ha de fer possible el silenci interior i fer més profunda i continua la pregària. En definitiva la pregària, el diàleg amorós amb Déu, no només té lloc explícitament en les hores estipulades, sinó que d'alguna manera ha d'estar present al llarg de tot el dia, amarant totes i cadascuna de les activitats del cartoixà, des del treball manual fins als àpats o les hores de son. El silenci en què viuen els fills de sant Bru ha d'estar ple d'aquesta pregària.

La humilitat que impregna l'espiritualitat cartoixana és tanta que l'orde ni tan sols té postuladors per a possibles processos de canonització d'alguns dels seus membres. Els sants cartoixans, com ara el mateix fundador, sant Bru, sant Hug de Grenoble o santa Rosalina de Villeneuve, van ser canonitzats sense la participació expressa de l'orde. Aquesta senzillesa extrema en tots els aspectes de la vida s'ha mantingut al llarg dels segles amb poques variacions. En aquest sentit l'antiga dita *Cartusia numquam reformata quia numquam deformata* («la cartoixa no s'ha reformat mai perquè no s'ha deformat mai») dona fe d'aquesta fidelitat a l'origen.

La particularitat de l'esperit cartoixà fa que l'orde no hagi estat mai dels més nombrosos. Avui arreu del món hi ha 24 cartoixes, gairebé totes a Europa. La majoria, 19, són comunitats masculines, amb un total de 370 cartoixans, mentre que les femenines són 5, i acullen unes 75 cartoixanes. A les diòcesis catalanes hi ha dues comunitats cartoixanes, la de Montalegre, de 13 cartoixans, i la de Benifassà, de mitja dotzena de cartoixanes. En una societat marcada per la immediatesa, el soroll i la superficialitat, la vida cartoixana podria semblar anacrònica. Res més lluny de la realitat: és precisament en una època com aquesta quan l'espiritualitat humil de sant Bru brilla com un referent, humil, però ferm, un autèntic far de llum divina en la més fosca de les nits.

Associació Amics de la Cartoixa de Montalegre

Aquesta associació és una entitat sense ànim de lucre que té per finalitat l'estudi i la difusió del ric llegat històric, cultural i espiritual de la Cartoixa de Montalegre, així com la promoció d'accions adients per tal de mantenir aquest patrimoni cultural en correcte estat de conservació. Dóna suport i ajuda a la comunitat cartoixana de Montalegre en aquells aspectes que ho necessiti.



La forma fàcil i econòmica de pujar i baixar tot tipus d'escaleres. Pressupost gratuït. Truquin's ara i sol·liciti informació sense compromís **93.422.41.71**

Barcelona

Manaments i primer anunci

Els sacerdots Xavier Morlans i Peio Sánchez preparen amb la delegació d'Apostolat Seglar dues noves sessions

Joan Piñol
Barcelona

Una proposta atrevida sobre la misericòrdia i els deu manaments per desvetllar la fe dels allunyats. Dos sacerdots barcelonins, Mn. Xavier Morlans i Mn. Peio Sánchez, juntament amb la delegació d'Apostolat Seglar de Barcelona, encapçalada per Anna Almuni, han preparat dues sessions sota el lema «MISERI-COR-DIA, El secret dels 10 Manaments» que tindran lloc a l'escola dels Jesuïtes del Clot (c/València, 680) els propers dijous 19 i 26 de novembre.

Aquesta experiència es basa fonamentalment en una iniciativa que van dur a terme els dos sacerdots ara farà més de mig any, el mes d'abril passat. Aquell cop van presentar les dues sessions a l'església de Santa Anna, on Mn. Peio és rector, inserint-se en l'estela de

l'actor italià Roberto Benigni que havia fet uns programes a la RAI sobre els manaments. Amb un format que combinava música, cinema i monòlegs, els dos preveres van apostar per aquestes sessions per tal d'acostar la gent a la fe. El resultat va ser tan positiu que han decidit repetir l'experiència però, com passa sovint, ara l'han millorada i n'han revisat els objectius.

En bona mesura, el canvi d'estructura obeeix a la col·laboració més intensa amb la delegació d'Apostolat Seglar de l'arxidiòcesi de la Ciutat Comtal. La delegada, Anna Almuni, explica que ella mateixa va assistir com a espectadora a les dues sessions de fa mig any i va quedar impressionada. Va arribar a la conclusió compartida que aquelles sessions podien ser un bon esquer perquè persones allunyades de la fe s'impliquessin de nou amb l'Església.

Església a Catalunya



MISERI - COR - DIA
EL SECRET DELS 10 MANAMENTS

ESPECTACLE EN "3D" = MONÒLEG + CINE + MÚSICA

XAVIER MORLANS: MONÒLEGS
PEIO SÀNCHEZ: SEQUÈNCIES CINEMATogrÀFIQUES
ANTONI - OLAF SABATER: TECLATS

PER A PARES, MESTRES I EDUCADORS

DIES:
Dijous 19 i 26 de novembre de 2015

HORA:
20:00

LLOC:
Jesuïtes El Clot
c/ València 680. 08027 Barcelona
Sala d'Actes

Escola Cristiana de Catalunya | Delegació Diocesana d'Apostolat Seglar | UNAVEU Fundació

ENTRADA LLIBRE. APORTACIÓ VOLUNTÀRIA.

«Vine i veuràs»

La delegació fa temps que treballa en el marc de la nova evangelització conjuntament amb la resta de la diòcesi. De fet, fa tres anys va començar l'anomenada Escola d'Evangelització, un curs per formar laics i sacerdots en el primer anunci. Aquesta escola està essencialment vinculada amb el projecte «Vine i veuràs» que du a terme Mn. Morlans i que parteix de la seva anterior experiència del «Tornar a Creure». Des de la delegació s'ha apostat molt per aquest mètode d'evangelització. En essència, l'escola que desenvolupa l'Apostolat Seglar és un curs per a preparar el «Vine i veuràs». En la primera edició hi va haver unes seixanta persones apuntades i al llarg de les tres edicions hi han passat uns 130 alumnes. En l'actualitat, a tota la diòcesi hi ha deu grups que preparen el «Vine i veuràs», tot i que allà on més costa que arrelin els grups és precisament al centre de la ciutat de Barcelona (Eixample, Gràcia...).

Sense que estigués planejat específicament, les sessions sobre els deu manaments van propiciar que diverses persones s'interessessin pel «Vine i veuràs» i per l'Escola d'Evangelització. «D'aquella experiència en van sorgir dos grups que van començar a dur a terme el «Vine i veuràs» i vam veure que aquestes sessions podien ser una bona manera d'atreure gent nova», reconeix Anna Almuni. Per aquest motiu, aquest curs pastoral han combinat les dues experiències i han coordinat agendes. Mentre que els dies 19 i 26 de novembre tindran lloc les sessions sobre els manaments, el mes de gener començarà l'escola. «Aquelles persones que s'interessin pel «Vine i veuràs» podran començar el curs en poc temps i formar-se per tal d'evangelitzar»,

resumeix la delegada.

Precisament de l'experiència de l'escola i aquest projecte de primer anunci es van adonar que la principal dificultat era contactar amb les persones més allunyades de la fe. Per tal d'apropar-se a tota aquesta gent han decidit apostar de nou per les sessions sobre els Deu Manaments perquè és una proposta atractiva que arriba a més gent. Combinant els monòlegs de Mn. Morlans, els comentaris cinematogràfics de Mn. Peio i la música en directe del teclista Antoni-Olaf Sabater (autor de la música de sèries com *Ventdelplà*), el projecte és visualment molt atractiu. A les sessions anteriors a Santa Anna el temple es va omplir del tot i fins i tot van haver de posar cadires supletòries. El canvi d'ubicació respon, en part, al repte de poder encabir encara més públic perquè l'auditori de l'escola del Clot és molt gran. Anna Almuni explica dues raons més del canvi d'ubicació: «Volíem sortir del marc de la parròquia i també apropar-nos a les escoles cristianes».

De fet, aquest és el públic que ara s'han marcat com a objectiu: els pares i els professors de les escoles cristianes. Per això, han col·laborat amb la Fundació Escola Cristiana que els ha brindat tot el suport per tirar endavant el projecte en el seu àmbit i evangelitzar aquest entorn. «Aquest curs el nostre objectiu és iniciar el «Vine i veuràs» amb pares i mares de l'Escola Cristiana que és un conjunt de gent molt nombrosa i molts estan allunyats de la fe», confessa Almuni. Encara més, les dues sessions dels Deu Manaments és un contingut molt atractiu, dinàmic i estèticament captivador que permet arribar a molta gent per, a partir d'aquí, iniciar aquesta experiència de primer anunci. Almuni sentència que les sessions «són la llaminadura per arribar a tota aquesta gent».



cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Barcelona

Comunió i fraternitat al Sínode

El cardenal Martínez Sistach explica als diocesans l'experiència de l'assemblea dels bisbes

Joan Piñol
Redacció

«Com a bisbe i pastor, tenia el deure d'explicar-vos com va anar el Sínode.» D'aquesta manera, l'administrador apostòlic de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, va destacar el fet que ell va representar tota la diòcesi a l'assemblea dels bisbes que va tenir lloc a Roma entre el 5 i el 25 d'octubre. Tot i que formalment és una reunió de bisbes, cada prelat aporta la visió i l'experiència de tota una diòcesi. Aquesta presència activa també es va manifestar a través d'un matrimoni barceloní que va participar-hi com a auditor, la parella Eugeni Gay i Montserrat Rosell.

Sistach va retre comptes als diocesans en una conferència sota el títol *El Sínode, vist per dins* que va tenir lloc al Seminari el 3 de novembre passat en què l'aula magna va quedar petita. El Sínode ha generat un interès evident i eren molts els fidels que volien conèixer de primera mà aquell esdeveniment. El cardenal no va decebre i va aportar una reflexió més personal, farcida d'anècdotes i detalls del funcionament del Sínode i l'ambient que s'hi respirava.

Sistach va ressaltar essencialment quatre aspectes de la seva experiència com a pare sinodal: el clima de comunió, el paper del papa Francesc, les portes obertes que deixa el Sínode i la importància de la formació premarital.

Tot i les nombroses polèmiques en els mitjans de comunicació, el cardenal Lluís Martínez Sistach va posar èmfasi repetidament en el clima de comunió i fraternitat que hi havia entre els tres-cents pares sinodals que hi van participar. «Us ho dic sincerament, tot i que els continguts de les reflexions de cadascú sovint eren diferents i fins i tot oposades, el clima era molt bo», va dir. Sistach va ressaltar que totes les diferències entre els bisbes «s'expressaven amb l'esperit sinodal, és a dir, amb respecte i sentit d'Església». No una batalla doctrinal sinó una posada en comú d'experiències i visions diferents. L'assemblea va tenir també un to de pregària i de feina exhaustiva, un *ora et labora*, com el va definir el cardenal.

El purpurat va voler dissipar algunes crítiques que s'han fet sobre la participació dels laics al Sínode tot destacant que es van poder sentir de primera mà les experiències de 18 matrimonis vinguts d'arreu del món. «Hi havia fins i tot una família que eren auditors que venien cada dia amb el seu fill d'un any», va relatar. Aquesta presència ha permès, segons el cardenal, que la reflexió final del document sinodal no sigui un text abstracte i teòric «sinó que es basa en la realitat de les famílies». Tot i ser un text vaticà, amb tot el què això comporta, el prelat va insistir que s'ha baixat al nivell més humà, més quotidià, a l'hora de parlar de la família.

Agustí Codinach



El cardenal acompanyat pel bisbe Taltavull i Ramon Ollé.

Sentit pastoral

En aquest sentit, Sistach va afirmar que les paraules del papa Francesc han ajudat molt a aconseguir un Sínode realment pastoral i no abstracte. «Les cites literals d'alguns textos del Papa permeten al document ungir-se del seu estil directe i intel·ligible», va dir. El cardenal considera que tota l'Església s'està impregnant de l'estil de Francesc, de les seves paraules i els seus gestos. «M'ha semblat notar que en aquest Sínode ha estat molt més freqüent que els bisbes citin el magisteri del papa Francesc», va afirmar.

Sobre els aspectes més concrets, Sistach va remarcar que el Sínode «obre portes» tot i que caldrà veure l'evolució dels propers anys i, sobretot, l'exhortació apostòlica que publicarà el Papa. Com a confidència, el cardenal va dir sobre els divorciats que s'han tornat a casar que al Sínode «es va parlar més d'integració que no pas d'accés als sagraments». En aquest sentit, va dir

«Hem de propiciar un encontre personal dels nuvis amb Crist abans que es casin»

«Les cites literals d'alguns textos del Papa permeten al document ungir-se del seu estil directe i intel·ligible»

que ell mateix juntament amb altres cardenals va proposar una esmena sobre aquest tema que va ser inclosa pràcticament sencera al text final i que va ajudar a generar unitat i comunió en aquest punt problemàtic. Sistach

va recordar que el Sínode no canvia la doctrina sinó que proposa un camí de discerniment i acompanyament per part d'un sacerdot, sota l'autoritat del bisbe.

Finalment, el cardenal va recordar que el Sínode aposta molt per millorar la formació en l'àmbit de la família, tant per als nuvis, com per als esposos, els sacerdots i els bisbes. «Cal evitar problemes futurs formant millor els nuvis en la preparació al matrimoni», va dir. Si bé es preveu l'acompanyament per als divorciats i s'ha reformat el procediment de nul·litat, l'Església vol evitar que aquestes situacions doloroses s'arribin a produir. «Hem de propiciar un encontre personal dels nuvis amb Crist abans que es casin», va concloure.

Com a conclusió, el cardenal Martínez Sistach va resumir la tasca del Sínode a «harmonitzar la misericòrdia i la doctrina». La voluntat de l'Església manifestada a l'assemblea dels bisbes ha estat «la d'acollir i acompanyar totes les famílies».

La dimensió profètica de la vida consagrada

Carme Munté / Barcelona

El franciscà José Rodríguez Carballo, secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica, va ser a Barcelona el 29 d'octubre passat. L'Aula Magna de l'Ateneu Universitari Sant Pacià era plena de gom a gom per escoltar la seva conferència sobre *La dimensió profètica de la vida consagrada*. Va ser en el marc de l'acte commemoratiu pel 50è aniversari del decret conciliar *Perfectae caritatis*, organitzat conjuntament per la Unió de Religiosos de Catalunya i l'Ateneu Universitari Sant Pacià. Acompanyat a la taula pel cardenal Lluís Mar-

tínez Sistach, el Dr. Armand Puig i el claretà Màxim Muñoz, president de la Unió de Religiosos de Catalunya, fra Rodríguez Carballo va fer una dissertació sobre en què consisteix exactament això de ser profeta en la vida consagrada. «Estem cridats a plantejar interrogants en l'home i la dona d'avui», va expressar el franciscà gallec.

Per tant, profeta és el qui és capaç d'interpel·lar els altres de paraula i d'obra, el qui desperta el món propo- sant un model de vida i comunitat. Parafrasejant santa Teresa de Jesús i sant Francesc d'Assís, va parlar de ser profeta de l'Absolut de Déu i de posar Jesús al centre de les nostres vides.

«La religió no és una qüestió privada»

Francesc Torradeflot, secretari executiu de l'Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós

Carme Munté

L'Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós (Audir) va néixer fa quinze anys amb l'objectiu de fomentar i afavorir el diàleg entre confessions religioses a Catalunya. En el fons, el que els impulsors de l'entitat volien era posar en pràctica el discurs teòric de Raimon Panikkar sobre el pluralisme i el diàleg interreligiós. Francesc Torradeflot, secretari executiu d'Audir, explica els orígens i el present d'una entitat que compta amb una seixantena de grups estables de diàleg. Recentment ha rebut el V Memorial Cassià Just que concedeix la Generalitat de Catalunya a través de la Direcció General d'Afers Religiosos. Més informació: www.audir.org

Com van ser els inicis?

En aquella època, jo formava part del *Vivarium Academicum* de Raimon Panikkar. Li vaig comentar que volíem fer una proposta de diàleg pràctic a partir del seu discurs teòric. De seguida es va engrescar amb el projecte i ens va adreçar a Fèlix Martí, fundador del Centre Unesco de Catalunya. Així va començar l'Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós. L'objectiu era afavorir un diàleg entre religions però que fos digestiu, lleuger, no teològic, sinó entre persones i des de la quotidianitat. Volíem facilitar i crear estructures que possibilitessin el diàleg.

Era una gran novetat...

Sí, certament. Hi havia l'experiència prèvia del Centre Ecumènic de Catalunya, però precisament l'òptica ecumènica podia presentar algunes reticències entre determinades confessions religioses. Per això vam voler comptar amb un espai de diàleg neutre i laic que no despertés sospites ni suspicàcies a les religions més minoritàries. Els impulsors som de matriu catòlica però per això ens interessava un paraigua laic com és la Unesco, que enfoqués la diversitat des de la cultura i com a patrimoni de la humanitat. Cal dir que ens hi hem trobat molt còmodes.

Per què parlen d'equitat més que no d'igualtat?

Partim de l'asimetria sociològica i, per tant, les religions majoritàries tenen més pes. L'Església catòlica és, de llarg, la que té més pes a l'Associació. És un reflex de la societat.

Quines són les principals fites en aquest camí de 15 anys?

La principal fita ha estat constituir,



Francesc Torradeflot, a la seu de l'Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós, a Barcelona.

reforçar i dinamitzar la Xarxa Catalana d'Entitats de Diàleg Interreligiós, un moviment social de base dedicat al diàleg interreligiós. Arreu del territori de parla catalana tenim una trentena d'entitats de diàleg, però si parlem de grups, n'hi ha molts més. Hi ha entre seixanta i setanta grups estables de diàleg. Fruit d'aquesta Xarxa Catalana d'Entitats de Diàleg Interreligiós, va néixer el Parlament Català de les Religions, un acte de sensibilització massiva que en l'última edició es va celebrar a Girona els dies 17 i 18 d'octubre.

La primera edició del Parlament Català de les Religions va ser l'any 2005 a Barcelona. Quina ha estat l'evolució pel que fa a participació?

És més o menys massiva segons cada edició. Hem anat de les mil persones a Alacant (2007) a les 400 de Perpinyà (2011). Una explicació és pel tipus de

format. A Alacant era un format molt més participatiu, mentre que el de Perpinyà era més acadèmic. Un altre factor que hi influeix és que quan el diàleg interreligiós va ser una novetat hi havia molta més assistència i participació. Ara ja no és cap novetat, ja sabem què pot donar de si. Hi havia persones que tenien moltes expectatives que no s'han vist acomplertes.

Com ara?

Hi havia grups religiosos que es pensaven que el diàleg interreligiós els donaria visibilitat. S'ha vist que no és així, o bé que si els dóna visibilitat és de forma molt escadussera. El diàleg interreligiós no és una plataforma de publicitat per als grups religiosos. Per tant, els qui hi eren per oportunisme ja no hi són, ja no hi participen.

El mateix diàleg interreligiós, després d'una primera fase d'eufòria, va passar un moment de crisi.

Molts van veure que no podien utilitzar-lo; altres, que el diàleg real no els importava, i fins i tot n'hi havia que no els interessava ni la religió. Moltes coses que al principi no estaven clares s'han anat aclarint i això ha fet que el suflé s'hagi anat desinflant. Actualment som en una fase de formigueta, d'anar construint uns fonaments sòlids que, d'aquí a deu o quinze anys, ens permetin aixecar grans edificis. De vegades passem desapercibuts, i mediàticament tenim poca presència, però és que tampoc no tenim més recursos per fer-ho millor.

Una altra fita històrica ha estat la sensibilització i formació en diàleg interreligiós.

Efectivament. Tenim moltes publicacions i materials educatius que es poden trobar en obert a la web de l'entitat. El més conegut és la revista *Dialogal* i el Calendari interreligiós, però tenim molts llibres publicats. A banda, cal destacar cursos, seminaris, tallers, congressos sobre diversitat religiosa i diàleg. Darrerament, dins l'àmbit internacional, hem fet cursos a Bòsnia, Finlàndia i Alemanya de diàleg com a prevenció de radicalització religiosa. Fins i tot podem dir que la nostra tasca ha arribat a ser més reconeguda fora que no pas aquí. L'aspecte formatiu és el que més ha crescut a l'associació però també és el més desconegut ja que només té un ressò molt localitzat.

Això denota, doncs, que hi ha una demanda i una necessitat de formació.

El diàleg interreligiós no és una plataforma de publicitat per als grups religiosos

Defensem una laïcitat positiva que posi en relleu el valor de les religions



«Estimats fills! La meua pregària també avui és per a tots vosaltres, especialment per a aquells que s'han tornat durs de cor a la meua crida. Vosaltres viviu dies de gràcia i no sou conscients dels dons que Déu us dóna a través de la meua presència. Fillets, decidiu-vos també avui per la santedat, preneu l'exemple dels sants d'aquest temps i veureu que la santedat és una realitat per a tots vosaltres. Sigueu testimonis de la pau, de la pregària i de l'amor. Gràcies per haver respost a la meua crida.»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 d'octubre del 2015

Subscripció bimestral gratuïta Eco M^a Reina de la Pau: «Amics de Medjugorje»
C/ Sant Ignasi, 26 - 1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)
Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594
www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org



La darrera edició del Parlament Català de les Religions es va fer a Girona els dies 17 i 18 d'octubre.

Sí, hi ha una gran demanda. Tota la formació la fem pensant que un dia revertirà positivament en el diàleg. Amb tot, no sempre és automàtic. De vegades, la formació no implica cultura de diàleg. Per això sempre que podem incloem algunes píndoles de diàleg perquè es desperti el cuquet.

D'on li ve a vostè el cuquet del diàleg?

L'interès pel diàleg em ve de l'experiència de fe en Jesús. Posteriorment, m'adono que el discurs teològic i el de la Unesco són, en aquest sentit, aliats de l'Evangeli. Intento aleshores crear aliances, d'una banda, entre els teòlegs del pluralisme religiós com Raimon Panikkar i la Unesco, i, de l'altra, amb les grans tradicions religioses. El segon pas és la praxi. Com fem arribar el diàleg a tothom i quines eines utilitzem? Hem esmerçat molts esforços a ser creatius i imaginatius. Cada dia hem d'inventar noves fórmules. A Badalona havíem arribat a fer trobades bilaterals, en un bar, entre líders religiosos que no es coneixien i que fins i tot tenien malfiances mútues. El que fem és inventar bones pràctiques o bé buscar-les i adaptar-les aquí, s'ha de ser molt creatiu i imaginatiu perquè no hi ha gaire cultura de diàleg. Això té un costat bo, en el sentit que tot està per fer i que, per tant, fàcilment pots innovar i crear, però també un de dolent, ja que si està tot per fer és perquè s'ha fet molt poc i estem molt verds.

Quins condicionants fan possible el diàleg? Quines barreres s'han de trencar, quins prejudicis s'han de superar?

Primer cal descobrir la persona abans que el creient; és a dir, independentment de la seva fe, sempre hi ha una persona per descobrir i estimar. L'amor per l'altre és comú a totes les grans tradicions i això predispesa a tenir una actitud positiva envers l'alteritat. Si les creences són un obstacle per al diàleg, cal anar més enllà, anar

El somni i la utopia és convertir els que no volen dialogar en dialogants

Amb el papa Francesc, el diàleg interreligiós ha fet festa major

a la persona. Quan acceptes l'altre, acabes respectant les seves creences.

Fer arribar el diàleg als qui no volen dialogar, va dir vostè en recollir el premi Cassià Just. A qui es referia?

El somni, la utopia, l'espero de tots els que dialoguem arreu del món és convertir els que no volen dialogar en dialogants. El nostre desafiament és sembrar el dubte en el qui, dogmàticament, està convençut que no vol saber res del qui creu diferent. Hi ha una tàctica molt fàcil per sembrar el dubte.

Quina?

Primer formulem una pregunta: «Tu, de qui desconfies?» Posem per cas que ens respon «d'un musulmà». Aleshores li preguntes: «Què és un musulmà?» Aleshores li fas veure que la definició no es correspon amb el musulmà sinó amb un tipus de musulmà. Sembres el dubte per tal de fer-li veure que realment no coneix l'islam. Aquesta reflexió ens permet introduir un matis i un criteri de discerniment per prendre consciència del pluralisme intrareligiós que hi ha en cada tradició. Quan descobreixen la complexitat i la diversitat intrareligiosa, les files de la

intolerància s'esquerden i es fan més minoritàries. Sembres el dubte i a partir d'aquí el procés és fàcil: dubten, discernen, distingeixen i són igualment exclusivistes, però ho són contra un sector molt més acotat.

Diàleg vol dir estar d'acord?

No, i aquest és un dels problemes de la nostra societat. Dialogar no vol dir estar d'acord. Poden dialogar el PP i els independentistes catalans i no estar d'acord i, malgrat això, no trencar el diàleg. Hi ha dues fal·làcies. Una, que per dialogar cal estar d'acord amb tot i l'altra, que si no estem d'acord hem de trencar el diàleg. De fet, un dels problemes que va tenir el diàleg interreligiós al començament era el del bonisme. Anàvem amb el lliure a la mà, acceptàvem tothom, i de vegades hi havia persones que insultaven l'altre.

Nosaltres volem dialogar amb tothom, també amb el qui no vol dialogar, però sempre amb els drets humans a la mà.

El fonamentalisme és el gran perill?

El fonamentalisme i l'exclusivisme absolut és un perill perquè és la marginació de l'altre. Un altre inconvenient és el fonamentalisme laïcista, que rebutja el fet religiós com un valor humà, ètic o espiritual. Des de la Unesco defensem una laïcitat positiva que posa en relleu el valor cultural, espiritual i ètic de les religions.

Si la religió es viu només de forma privada, no pot haver-hi diàleg.

És fals dir que la religió és una qüestió privada. L'article 18 del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics diu clarament que la religió té dret a estar a l'espai públic. Per tant, aquesta presència en l'espai públic és irreversible, no hi ha volta de full.

Quina ha de ser l'actitud dels polítics a l'hora d'assistir a actes i celebracions religiosos?

El primer criteri és respectar els drets civils de tothom, amb equitat, com comentàvem abans. Per tant, el polític

acabarà assistint a més actes d'uns que d'altres. La proporció aproximadament pot ser de tres actes catòlics, un de protestant, un de musulmà. Pel que fa a l'assistència en cerimònies religioses confessionals, ho deixaria a la pròpia consciència. Particularment, però, crec que hi hauria d'anar, sobretot si l'hi han convidat.

El fonamentalisme de tipus jihadista ha entorbidat el diàleg interreligiós?

El diàleg interreligiós real no, però sí l'àmbit pedagògic i de sensibilització social. Alguns enemics del diàleg ho fan servir per caricaturitzar-lo. Hi ha gent que identifica diàleg amb bonisme, que vol dir claudicació i submissió davant la injustícia.

L'assignatura de religió a l'escola continua sent una assignatura pendent?

Sí. Si bé la Generalitat de Catalunya ha avançat en aquest terreny, queda molt camí a fer. Fins que no tinguem una cultura religiosa generalitzada a l'escola, costarà molt l'educació en el diàleg. Cal educar en la diversitat religiosa i també en el diàleg. Perquè, si no, podem trobar-nos amb una societat coneixedora de la diversitat però on les religions viuen juxtaposades, sense dialogar.

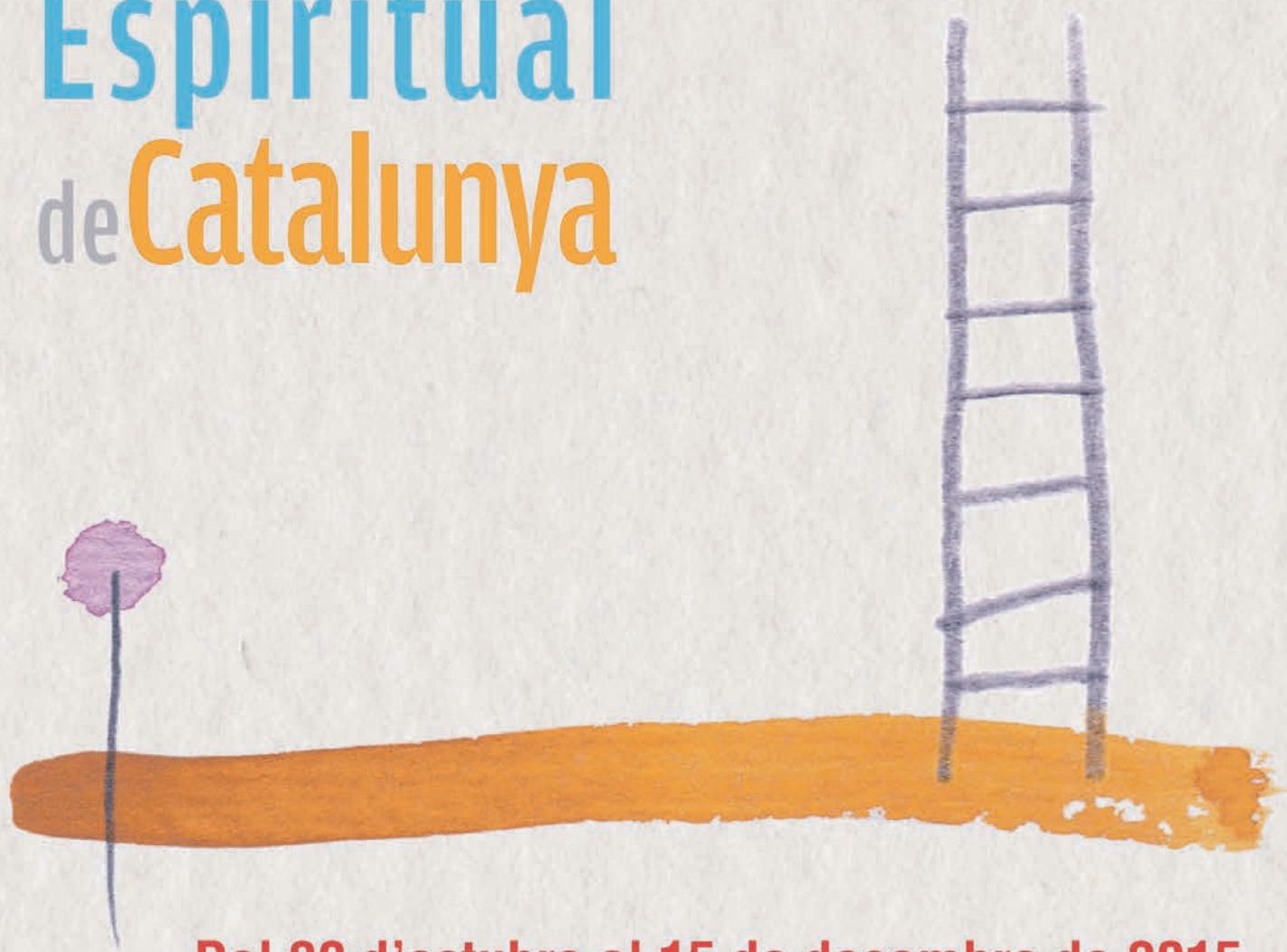
Què poden fer les religions davant d'un món tan convuls?

Davant de conflictes com el de Síria, els líders religiosos dels països del sud poden tenir un gran paper. Grups de diàleg interreligiós o plataformes de líders religiosos són molt útils per prevenir i guarir situacions de conflicte. Pel que fa als països d'acollida de refugiats, les plataformes interreligioses poden fer un gran paper. Poden subscriure la proposta del papa Francesc que cada comunitat religiosa aculli un refugià.

El papa Francesc és una ajuda en el diàleg interreligiós?

El món del diàleg interreligiós amb aquest Papa ha fet festa major.

XII Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya



Del 30 d'octubre al 15 de desembre de 2015

Projeccions:

**Filmoteca de Catalunya / CaixaForum Girona (Auditori de l'EspaiCaixa Girona)
CaixaForum Lleida / CaixaForum Tarragona / Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia
Centre Parroquial Sant Vicenç de Sarrià / Cinema els Lluïsos d'Horta / Escola Jesuïtes Casp
Patronat Parroquial de Vilassar de Mar**

Informació:

Direcció General d'Afers Religiosos · C. Rivadeneyra, 6, 2n · 08002 Barcelona · Tel. 93 554 58 52 · www.gencat.cat/afersreligiosos · @afersreligiosos

Organitza:

 Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Relacions Institucionals
Direcció General d'Afers Religiosos

Coorganitza:

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Filmoteca
de Catalunya

 Obra Social "la Caixa"

 Escola Cristiana
de Catalunya

 SIGNIS
Catalunya

 agape
europe

Col·labora:

Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia - Centre Parroquial Sant Vicenç de Sarrià - Cinema els Lluïsos d'Horta - Escola Jesuïtes Casp - European Dreams Factory - Facultat de Comunicació Blanquerna - Patronat Parroquial de Vilassar de Mar

Amb el suport de:

Associació la Llum del Nord - Consell Bahá'í de Catalunya - Comunitat Budista Nyingma Tersar - Comunitat Jueva Bet Shalom de Barcelona - Comunitat Musulmana de Lleida - Coordinadora Catalana d'Entitats Budistes Església Evangèlica de Catalunya - Fundació SER.GI

Tot recordant la Nit dels Vidres Trencats

La Comunitat de Sant'Egidio i la Comunitat Israelita de Barcelona van organitzar una marxa a la Ciutat Comtal

Agusti Codinach



Marxa a Barcelona l'any 2013 per commemorar el 75è aniversari de la Nit dels Vidres Trencats.



Jaume Castro
Responsable de la Comunitat de Sant'Egidio a Barcelona

El Call era el nom que es donava durant l'edat mitjana al barri on vivien els jueus. El Call Major de Barcelona ocupava el quarter nord-occidental de la ciutat romana. A finals del segle XIV els jueus constituïen el 15% de la població de la ciutat, unes 4.000 persones. Hi havia quatre sinagogues.

El 5 d'agost del 1391, després de nombrosos intents frustrats, el Call de Barcelona va ser saquejat. En els aldarulls va haver-hi més de tres-centes víctimes i molts van haver de fugir. Aquest antisemitisme d'arrel econòmica i religiosa i la conseqüent violència es van anar estenent en diverses ciutats europees. Les proclames contra els jueus van portar els avalots i la violència. Els jueus havien de portar un indicador per ser

reconeguts: un distintiu vermell i groc als vestits. Es va privar els jueus d'exercir alguns oficis i càrrecs públics per evitar que tinguessin autoritat sobre els cristians. Les persecucions culminaren amb el decret d'expulsió dels jueus promulgada per Ferran d'Aragó i Isabel de Castella el 1492 i després amb l'expulsió per la inquisició reial de molts conversos, acusats de continuar practicant la seva religió. Aquesta data marca la fi de la cohabitació amb la comunitat jueva. Fins al segle XX, almenys al nostre país, hem conviscut en una societat religiosa i culturalment homogènia. Els pogroms antisemites han continuat latents en els països europeus fins que el règim nazi els ha tornat a escampar sense vergonya. La idea d'eliminar per sempre més el col·lectiu jueu va portar a l'Holocaust.

Fet tràgic

La nit del 9 al 10 de novembre del 1938 és coneguda com la Nit dels Vidres Trencats (*Kristallnacht*). Es van cremar més de 300 sinagogues, principalment

a Alemanya i Àustria. És un fet tràgic que està a mig camí de l'inici de la propaganda nazi i l'Holocaust. Es considera el punt de partida de la deportació massiva dels jueus europeus als camps de concentració i extermini nazis. Més de sis milions de jueus i quatre-cents mil gitanos van ser assassinats sistemàticament.

La Comunitat de Sant'Egidio juntament amb la Comunitat Israelita de Barcelona organitza una marxa per recordar la Nit dels Vidres Trencats amb el títol: *No hi ha futur sense memòria*. Es recorren silenciosament els antics carrers del Call on havien viscut els jueus. És una invitació, sobretot a les joves generacions, a no oblidar la deportació esdevinguda durant l'ocupació nazi i a mantenir-se alerta davant la temptació d'eliminar qui és diferent.

Cal prendre consciència del que va passar. Sempre podem pensar que tant l'edat mitjana com la Segona Guerra Mundial eren uns temps diferents. És veritat. Un temps violent o de guerra on es justifiquen totes les monstruositats.

Un temps on el nazisme i el feixisme van ennuvoliar moltes consciències. Un temps on els jueus van quedar isolats mitjançant lleis racistes i els cristians van pensar que aquella discriminació no els afectava. Però aquest temps pot tornar. La memòria ens ajuda a mirar el futur amb esperança per no repetir els errors del passat.

Dins de cada ciutat sorgeixen en cada temps temptacions per afirmar el benestar eliminant l'altre, qui és diferent. Comencen amb una subtil diferenciació i ja se sap fins on poden arribar. Compartir el que ens uneix amb altres cultures, ser solidaris amb els més pobres, acollir els estrangers i els refugiats, allargar la mà a qui és diferent, és el camí per aprendre a viure junts. Ens permet construir a la ciutat una barrera perquè no entri el racisme, la indiferència, els prejudicis. Aquesta barrera preventiva és «pau preventiva» en un temps en què amb massa facilitat es creu que els conflictes només es poden resoldre contraposant-se o utilitzant la violència. La memòria ens hi ajuda.





VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

Distribuidor exclusivo para España de



SLABBINCK

veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Partida Fanecaes, s/n. - Apdo. Correos 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - Tel.: 962 900 971 - Fax: 962 901 362

Actualitats científiques

S'ha fet el compte de quants arbres hi ha a la Terra

Per què s'han entretingut els tècnics a fer aquest càlcul? La cosa es deu a una fundació, *Plant for the Planet*, que es dedica a reclutar gent per plantar arbres. Volent saber l'abast de la seva tasca van contactar amb Thomas Crowther (investigador a l'escola d'Estudis Forestals i Ambientals de la Universitat de Yale, als EUA) pregant-li que organitzés el recompte. D'això, en fa dos anys i mig. S'han fet els càlculs i la resposta obtinguda s'ha publicat ara a la revista *Nature*, i n'ha merescut la portada. Amb la col·laboració d'investigadors de quinze països, gràcies als satèl·lits artificials que orbiten la terra i fent ús també d'inventaris forestals que ja es tenien i, sobretot, amb tecnologies de supercomputació, aplicant-les a més de 400.000 parcel·les forestals de tot el món, s'ha arribat a la conclusió que tenim al planeta poc més de 3.000 bilions d'arbres (i si voleu saber-ne més: els que hi ha a Espanya arriben gairebé a uns 11.400 milions, dels quals una mica més d'un miler de milions són els de Catalunya).

Què se'n treu, d'aquest coneixement? Ens respon el mateix Crowther. Diu que «actualment hi ha menys arbres que en cap altre moment des de l'inici de la civilització humana, i el nombre encara cau amb un ritme alarmant». Quin és aquest ritme? Ens hi afegeix aquest tècnic que els càlculs donen que s'ha perdut un 46% dels que hi havia abans que l'home hi



intervingués i que això empitjora, ja que actualment ha crescut molt la deforestació: cada any, ens diu, desapareixen uns 15.000 milions d'exemplars, cosa que ja és per intranquil·litzar-nos.

Tanta importància tenen els arbres? És clar que sí! Em sembla que no cal que ho digui, oi? La majoria dels nostres lectors segur que ho sabeu. Els arbres emmagatzemen enormes quantitats

de carboni, ens purifiquen l'aire donant-nos oxigen, són essencials per al cicle dels nutrients, ajuden a la regulació de les precipitacions, etc. Cal que tota la humanitat ho tingui en compte!

Potser em preguntareu: i quines espècies d'arbres cal tenir més en compte en tot això? Us diré que totes hi tenen la seva contribució. A casa nostra, si

ho voleu saber, us diré que el 24,4% són alzines, el 15,6% pi roig (melis o rojalet), 11,8% pi blanc, el 18,1% les altres espècies que tenim del gènere *Pinus*, i la resta altres varietats arbòries, com faig, arboç, avet... I a tots aquests arbres hem d'agrair el bé que ens fan. Siguem conseqüents amb el que ens diuen els entesos, respectant-los com cal.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya



Gent de casa

Felip Benessat i Bayés, taxidermista

Felip Benessat i Bayés havia nascut a Sant Julià de Vilatorrada el 2 de maig del 1815, acabada la guerra del Francès. En morir el pare, van marxar de l'heretat de Can Solà i estudià farmàcia a Vic, on va obtenir el títol el 1841.

Establert al principi a Vic, la mort de la mare el va portar fins a Sabadell, on vivia el seu germà Ramon. Va establir-se als baixos de casa seva, a la plaça Major, i va obrir-hi una farmàcia, on seria conegut com «l'apotecari del Pou».

Interessat per la química i la taxidermia, per la física experimental i per totes les novetats del progrés, com a taxidermista preparà nombrosos animals per a col·leccions, però també assolí, cap al 1851, il·luminar a gas tres punts de llum. Va impulsar aquest sistema d'enllumenat, juntament amb altres socis,



i va muntar la primera fàbrica de gas a Sabadell, i perfeccionava paral·lelament la producció de cloroform.

El segle XIX ja té aquestes coses: mentre el país estava sumit en la ignorància i es dessagnava en lluites civils, com les guerres carlines, petits nuclis de lletraferits, gent d'amplis coneixements, il·lustrats i al corrent de les darreres novetats europees i americanes, constituïen la punta de llança d'un país tancat i ple de retards.

Home discret, que no volia protagonismes ni honors, finalment, cap al 1863, amb 48 anys, va optar per ingressar al Seminari. Va cursar els estudis eclesiàstics i es va ordenar sacerdot. Va establir-se a la Casa de Beneficència de Sabadell, que havia contribuït a fundar, i fins a la seva mort hi va restar com a

simple capellà de la Casa i infermer major de l'establiment.

Morí a Sabadell l'any 1878 i el consistori li dedicà al cap de pocs anys, cap al 1886, un carrer a la seva memòria. El Sabadell que Benessat va conèixer contrastava totalment amb el món vigatà del qual procedia. El vigatà era pairal i tradicional, ple de prejudicis i levític, mentre que el liberal sabadellenc, on les iniciatives tèxtils afloraven contínuament, comptava amb escoles que ensenyaven i perfeccionaven l'art tèxtil, amb un aplec de voluntats per millorar-ne tècniques i sistemes.

Joan Pallarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

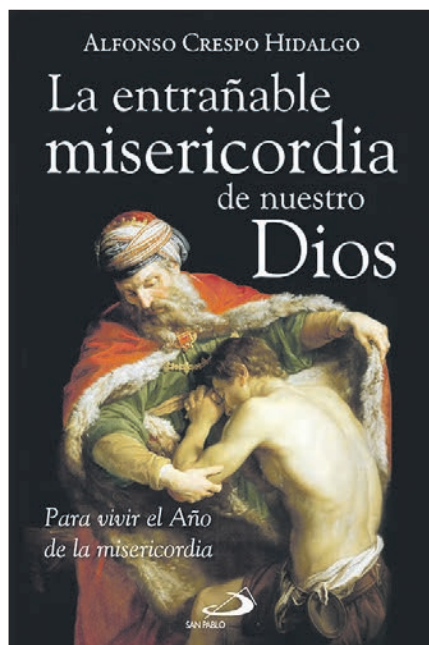


FERNANDO BERMÚDEZ
Luz en el desierto
Desclée De Brouwer, 2015, 128 pàg.



L'ermità, protagonista principal d'aquest relat simbòlic, va descobrir en la soledat del desert que només l'amor i el servei a la humanitat sofrent és el que importa. Allà hi va trobar la llum que va donar sentit a la seva vida, llum que il·lumina la vida del creient i assenyalava el camí per a la reforma que l'Església necessita, al servei dels pobres i solidària amb aquells que pateixen.

ALFONSO CRESPO HIDALGO
La entrañable misericordia de nuestro Dios
San Pablo, 2015, 254 pàg.



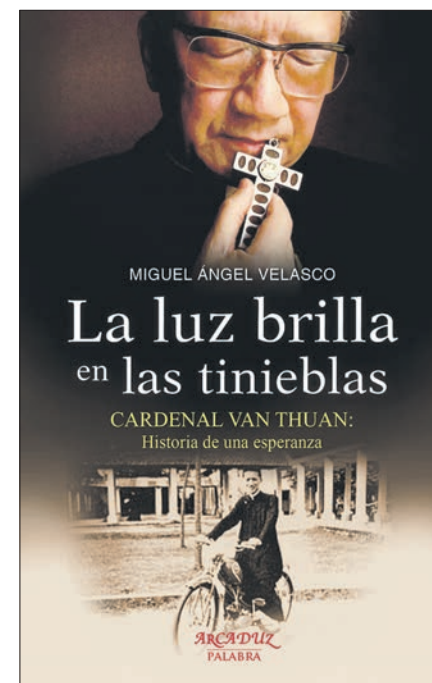
Aquest llibre és una meditació sobre la misericòrdia divina. Convida el lector a beure a la font de la misericòrdia: el misteri de la Santíssima Trinitat que s'apropa a nosaltres en Jesucrist, «rostre de la misericòrdia del Pare». En aquest Any de la Misericòrdia, està pensat per a la meditació personal i per pregar, reflexionar i treballar en grup, amb el suport de dotze qüestionaris.

JOSÉ MARÍA CONTRERAS
Si de verdad me quieres
Ediciones Internacionales Universitarias, 2015, 166 pàg.



El desconeixement de tot el que signifiquen plenament el prometatge i les relacions de parella es converteixen en ocasions en motiu d'infelicitat per als enamorats. Es confon sentiment amb sentimentalisme; i aquest no té res a veure amb l'amor, és una falsedat en la qual ens eduquen els mitjans de comunicació i la societat superficial en què ens movem.

MIGUEL ÀNGEL VELASCO
La luz brilla en las tinieblas
Palabra, 2015, 272 pàg.



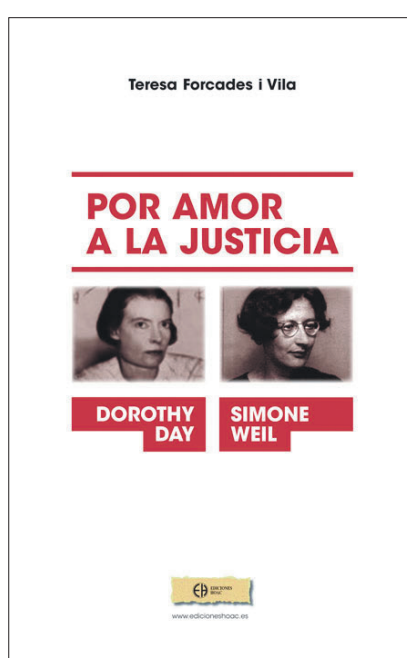
És difícil que hi hagi hagut un home més lliure a la presó que el cardenal vietnamita Van Thuan (1928-2002). L'esperança que brilla en tot el que va escriure ha fet que sigui definit com «el cardenal de l'esperança». Aquestes pàgines volen ser la història d'aquesta esperança impressionant i la crònica inacabada d'un gran amor perquè la seva llum continua brillant en l'obscuritat.

PAOLO GIORDANO
Negre i plata
Edicions 62, 2015, 122 pàg.



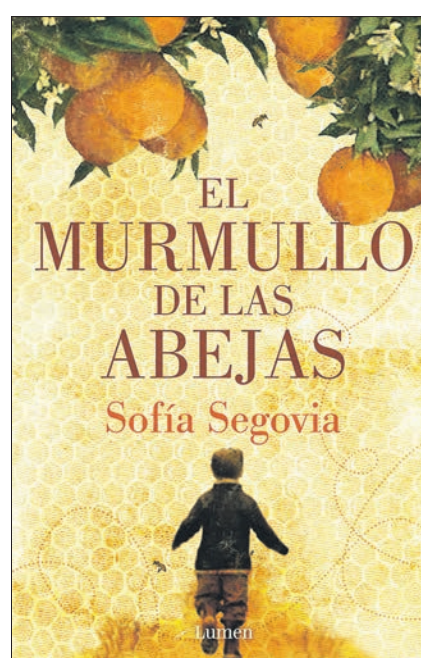
Una dona de 68 anys, vídua i sense fills, entra en la vida de la família protagonista d'aquesta novel·la (un matrimoni jove i el seu fill) per fer-se càrrec de les tasques domèstiques. Aviat es convertirà en el centre d'equilibri del nucli familiar. Els ajudarà a afrontar el dia a dia amb serenitat. La notícia que aquesta senyora pateix una malaltia greu ho trasbalsarà tot.

TERESA FORCADES
Per amor a la justícia
Viena, 2015, 172 pàg.



Teresa Forcades ens acosta, amb aquest llibre, a dues dones que es van enfrontar sense subterfugis a la tasca de donar sentit a la seva vida, que van assumir amb responsabilitat i la van concebre com una vida al servei de la justícia. L'experiència cristiana de Dorothy Day i de Simone Weil és profunda i totes dues l'han descrita amb bellesa, apassionament i amb una originalitat sorprenent.

SOFÍA SEGOVIA
El murmullo de las abejas
Lumen, 2015, 526 pàg.



Un home d'edat avançada agafa un taxi a la ciutat de Monterrey rumb a Linares, la seva ciutat natal. El viatge només durarà unes quantes hores, però l'ancià, durant el trajecte, recorda i parla sobre la seva vida. Així, el taxista i els lectors coneixerem la història d'una família mexicana de terratinents, els Morales Cortés, des del principi del segle XX fins avui.

PEP NOGUÉ I CARLOS MARSELLÉS
Cuina de divendres
Cossetània, 2015, 192 pàg.



Totes les receptes que constitueixen aquest volum s'han donat a conèixer en els diferents llocs que Pep Nogué, cuiner i divulgador gastronòmic, ha compartit al costat d'Espartac Peran i tot l'equip del programa *Divendres*, de TV3. La cuina de cada poble que visiten és important per divulgar el nostre patrimoni culinari. Les fotografies són de Carlos Marsellés.

Crítica literària

El més extraordinari dels dons

Una novel·la tremenda de Richard Doetsch. Col·lega de professió (agent immobiliari), i de hobbies (com l'escriptura). Però ell amb més èxit, està clar.

En la seva vida professional, Richard és president d'una companyia immobiliària important situada a Greenwich, Connecticut, tot i que actualment viu a Armonk, Nova York, amb la dona i els fills. *Los ladrones del cielo* és la seva primera gran novel·la publicada, que el va portar a la fama mundial com a escriptor.

És una novel·la apassionant. Us demano que la llegiu. Tindreu una sensació nova. No és el típic autor de novel·les de queixa amb mal gust de boca per a l'Església catòlica. La trama i el final són sorprenents. Michael Sant Pierre és un antic lladre refinat que porta una vida «reconduïda» al costat de la seva esposa, però quan a ella li diagnostiquen un càncer terminal tot canvia. Michael decideix acceptar una última feina, relacionada amb les feines de la seva «vida anterior» no gaire ortodox. Necessita pagar el caríssim tractament pal·liatiu de la seva dona.

Tot el que ha de fer és robar un antic tresor d'un museu vaticà: dues claus antigues, una d'or i l'altra de plata. Una feina de tot un professional que

RICHARD DOETSCH
Los ladrones del cielo
Booket, 2006, 570 pàg.

ha de preparar detalladament, però no gaire complicada per a un lladre de la seva talla.

El que Michael ignora, i aquí rau el més interessant de la novel·la, és que després del robatori tindrà una terrible sorpresa, una sorpresa sobrenatural, un secret que no només posarà en perill la seva vida, sinó la de tota la humanitat. Michael ignora que treballaria per al seu pitjor enemic: el rostre del Mal.

Aquest *best-seller* internacional ens obre la gana lectora a mesura que avancem en el llibre. A més de la trama policial, també esdevé un element interessant i sorprenent: l'amor pur. És l'amor que ens comenta Doetsch en la seva novel·la. En l'amor hi ha un solaç que només poden sentir aquells que realment el coneixen. És l'amor càlid i segur, lliure d'ira i de gelosia. L'amor és eufòric i ens fa immunes a la crueltat de la vida. L'amor autèntic està curull d'una felicitat infinitiva,

un agraïment imperible i un autèntic altruisme. L'amor desinteressat és el més extraordinari dels dons.

Atenció també a les intencions de Doetsch quan escriu aquesta novel·la. Agraïx al lector que triï la lectura de la seva novel·la en una època en la qual la gent tria entretenir-se amb pel·lícules de dues hores, comèdies de situació de mitja hora i vídeos de tres minuts. Agraïx al lector la lectura de novel·les, perquè encara hi ha persones que prefereixen llegir i deixar que la història es desenvolupi en la seva imaginació.

Tot i que molts autors opten per escriure sobre emocions, Richard ha viscut la seva vida experimentant-les. Ell és paracaigudista, triatleta, esquiador expert, bus, golfista i un entusiasta dels esports extrems.

Richard viu l'adrenalina amb la seva imaginació per extreure el millor dels seus personatges. Troba la inspiració en l'amor de la seva dona, Virginia, i fins

Joan Manel Gutiérrez Delgado

Llicenciat en Filosofia i Dret
horuslive@live.com



a on aniria per protegir-la; que és el que l'ajuda a omplir les seves històries amb cor i esperança.

Estem davant d'un *best-seller* internacional, *Los ladrones del Cielo* es publica en 28 idiomes i està distribuït a 33 països.

Crítica teatral

Shakespeare a ritme de Cole Porter

«MOLT SOROLL PER NO RES»,
de W. Shakespeare.

INTÈRPRETS: Lloï Bertran, Bea Segura, Aida Oset, Victòria Pagès, Albert Triola, David Verdager, fins a 16 actors i 10 músics.

DIRECCIÓ MUSICAL:
Manu Guix.

DIRECCIÓ: Àngel Llàcer.
Sala Gran, TNC, Barcelona.
Fins al 29 de novembre.

Shakespeare és com un camaleó. S'adapta a tot i a qualsevol època. Fins i tot a la capacitat esbojarrada d'un espectacle musical revestit del Hollywood daurat, entremig dels quaranta i cinquanta del segle passat, creat pel trident Àngel Llàcer, Manu Guix i Marc Artigau. I a Shakespeare no li passa res malgrat haver de compartir parella de ball amb Cole Porter, amb qui ja s'havien trobat de fet al cinema, amb Kenneth Branagh (*Treballs d'amor perduts*, 2000).

Ben al contrari, Shakespeare aguantava l'embat i resisteix i en surt reforçat perquè guanya espectadors i no crea fronteres d'edat. I la *troupe*, tan camaleònica com ell, s'hi aboca amb la paraula ben dita, amb la coreografia

@ David Ruano



Bona part de la companyia en un dels números corals més celebrats del musical.

de lluentons, amb la cançó molt eficaç en les intervencions corals i amb moments brillants en solos, com si fos a Broadway, sota l'aura protectora de tretze peces de Cole Porter, un parell de manllevades d'Irving Berlin i una de Herb Brown.

Molt soroll per no res és una comèdia d'embolics de caire romàntic que en l'espectacle del TNC fa un salt a mitjan segle passat mantenint, això sí, la majoria de noms de fonts dels personatges principals: Benedicte i Beatrice —dues grans B coronen l'escenari del plató de rodatge— a més de Don Pedro, Don Juan, Claudio, Leonata o Hero, entre

altres, i amb la pessigada al cinema del Hollywood encara més pioner, amb els germans Marx, que aquí són en Cirereta, n'Agràs i en Betum, amb un registre lingüístic d'argot, cosa que fa que l'espectacle sigui altament recomanable sense prevencions de cap mena a partir d'espectadors preadolescents.

L'escenògraf Sebastià Brosa ha creat un espai molt mòbil, pràctic, acolorit i suggeridor per transportar la imaginació a l'època del muntatge i que no arriba a angoixar per la seva magnitud, amb teatrins gegants secundaris, escalinates de rigor i uns escenaris mòbils com si fossin grans diorames

en clau de cavallets. A més, hi ha també una escena amb màscares i una coreografia amb elements d'attrezzo que recorda —gràcies al reciclatge del fons del TNC— altres espectacles com el pedestal del querubí amb la fletxa de l'amor o el miniauto d'època, entre altres recuperacions.

L'obra esclata, d'entrada, amb un solo cantat del personatge d'Hero (excel·lent Aida Oset) i de seguida entra en un aiguabarreig d'escenes que van del rodatge de Hollywood a les interioritats dels camerinos, i de la trama Cole Porter a la trama Shakespeare i al revés. Té poca importància que aquests transvasaments puguin confondre el seguiment dels espectadors perquè el que compta és la interpretació, el conjunt, la nova proposta que a poc a poc van deixant Shakespeare i Cole Porter pel camí, per transformar-se en un espectacle viu, nou i gairebé de creació pròpia.

Els espectadors amb oïda fina hi detectaran peces de Cole Porter de tota la vida com *Let's do it, Ça, c'est l'amour*, *Begin The Beguine*, *C'est magnifique* o *Well, did you Evah!* i els que s'hi incorporin de nou, hi descobriran com es pot ordinar una festassa teatral, amb aires tan clàssics com contemporanis, que fa reconciliar desertors de la platea amb el bo i millor del gènere musical.

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista
andreusotorra@gmail.com



RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Dr. Vicente Guerrero és descendent d'un germà de la santa

«Teresa de Jesús fou una dona d'idees avançades»

Jaume Aymar

El Dr. Vicente Guerrero Martínez, natural de Pasto (Colòmbia), ha treballat molts anys com a uròleg i cirurgià a Mataró. Ha fet classes com a voluntari a la capital del Maresme i al Raval de Barcelona especialment a marroquins i subsaharians. Actualment està jubilat i amb d'altres companys promou l'espai d'intercanvi de llibres Llibre Viu (carrer Poeta Joan Punsola, 31, Rocafonda-08034 Mataró / www.llibreviu.org). És un humanista apassionat per la història.

Quin parentiu té amb santa Teresa de Jesús?

Els meus avantpassats són descendents dels Ahumada-Cepeda per part de la meua àvia paterna: Alegría de la Portilla y Ahumada.

Per què els germans de Teresa van marxar a Amèrica?

Eren temps difícils i la política bel·licosa de Carles V esgotava els recursos del país. L'organització deficient de la indústria i el comerç, la carestia de la vida, els compromisos amb l'estranger, eren amenaces que inquietaven la classe mitjana. Teresa, juntament amb el seu pare, havia de resoldre el futur dels seus germans. La sortida del país no era fàcil —era una distinció per als *hidalgos* de sang neta— però Teresa i els seus germans van estar d'acord que el destí eren les Índies. Així, set germans de la santa van marxar a Amèrica: Hernando, Rodrigo, Lorenzo, Antonio, Jerónimo, Pedro i Agustín. Van viure a Colòmbia, el Perú, l'Equador i Rio de la Plata. D'aquests, només dos, Lorenzo i Pedro, van tornar a la Península, els altres van morir al Nou Món.

Vostè de quin dels germans és descendent?

D'Hernando, que probablement



va marxar el 1535 amb l'expedició de Pizarro i es va distingir en la conquesta de los Quijos. L'any 1547 el trobem com a regidor de la vila de Pasto, Departament de Nariño, al sud de Colòmbia, frontera amb l'Equador, al Canton de Sucumbios.

Què admira de santa Teresa?

Santa Teresa fou una dona d'idees avançades, a les quals fou sempre fidel. Admiro aquesta fidelitat i el seu caràcter emprenedor. Va voler que els altres també fossin fidels, avançats i emprenedors. D'Amèrica li van arribar diners per a les seves fundacions però ella volia que cada fundació fos autosuficient i se sostingués per ella mateixa.

Com va néixer la vocació del Dr. Guerrero al voluntariat?

Els anys cinquanta la meua mare, amb altres dones exemplars, va fundar

a Pasto *El amparo juvenil*, on s'educaven molts infants. Després va crear l'Hospital infantil Los Angeles, que va començar amb 10 llits i ara en té 200. Aquest esperit caritatiu i solidari m'ha marcat tota la vida. Una de les coses que més em va impressionar és que els musulmans als quals impartia classe d'alfabetització s'animesin fins i tot a fer un pessebre.

Quins llibres rep l'Associació Llibre Viu?

La nostra associació rep setmanalment de dos a tres mil llibres per intercanviar, de qualsevol categoria o temàtica. Alguns d'ells marxen cap al Paraguai o Mèxic. Volem donar una nova vida als llibres, facilitant-ne l'intercanvi gratuït. Tot i que sembla que, per la digitalització, el llibre hagi passat a segon terme, molts usuaris s'acosten a Llibre Viu.



Eduard Brufau

Rauxa

L'amistat

Com és ben sabut, la banalització de les relacions humanes en una societat superficial afecta directament les diferents formes d'amor humà, com ara el conjugal i el paternofilial. Tanmateix, hi ha una tercera modalitat molt poc esmentada que és tan fonamental com les altres dues i que pateix una degradació encara més dramàtica: l'amistat. L'amic no és algú amb qui es queda per passar-s'ho bé i fer activitats d'oci junts; l'amic tampoc no és aquell amb qui passem l'estona i enraonem de tant en tant per fugir de la solitud o el silenci aclaparadors. L'amistat és un vincle estret que neix entre dues persones que tenen una gran afinitat

i que es troben en un cert pla d'igualtat. L'amistat no es busca ni es proposa, neix espontàniament sense que els amics la forcin. En l'amistat no hi ha coerció; malgrat el vincle íntim, és obligada una certa distància de respecte que deixi un espai sagrat que no es pot envair sense el consentiment de l'amic. Perquè aquest vincle neixi i maduri cal una mirada pausada i profunda cap a l'altre, i no és possible mantenir una atenció així amb tothom. Per aquest motiu, els amics de debò es poden comptar amb els dits d'una mà. Qui té vint-i-cinc amics, no en té cap. Quan l'amistat depèn d'un clic, la persona passa per la vida sense haver tingut mai un sol amic.

Pensant-ho millor

Josep M. Alimbau Argila

Medalla de Plata de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona



Donar ànim és donar ànima

Sèneca afirmava:

«Els vaivens de la vida ens poden prendre les riqueses, les amistats, els llocs que ocupàvem però no ens han de prendre mai l'ànim.»

Sant Pius X deia:

«Ànim!, sense aquesta qualitat no hi ha virtut.»

- Animar és donar ànima, vida.
- Animar és oferir possibilitats.
- Animar és mirar la vida amb entusiasme, positivament.
- Animar és desitjar el millor per a l'altre.
- Animar és tenir coratge, atreviment.
- Animar és infondre força, esperit.
- Animar és empènyer amb ardor cap a un gran ideal.
- Animar és pronunciar paraules estimulants que confortin.
- Animar és posar qualitat de l'ànima, per fer el bé.
- Animar és refer i estimular qui viu desanimat.
- Animar és posar alegria al trist i aixecar el caigut.
- Animar és escalfar el cor de qui viu en congoixa.
- Animar és moure i encaminar la voluntat.
- Animar-se és atrevir-se.
- Animar-se és decidir-se.
- Animar-se és la capacitat per saber afrontar dificultats i desenvolupar una activitat tal com Déu mana.

Carmen Conde, primera dona de la RAE, escrivia:

«Ens espera la feina (la dificultat, el sofriment, la creu) i cal que hi anem amb bons ànims i voluntat ferma.»

Diu un proverbi popular: «Al mal temps, bona cara.» Valdria més tenir un bon ànim.

El P. Sheuer deia:

«L'ànima pot ser gran o petita: té la mesura del seu amor.»

- Donar ànim és motivar l'abatut.
- Donar ànim és ajudar a aixecar-se el caigut.
- Donar ànim és ajudar el deprimat.
- Donar ànim és una manera d'estimar.
- Donar ànim és infondre vida pròpia.
- Donar ànim és sempre per bé de l'altre.
- Donar ànim és donar ànima: el millor que tenim, interiorment, espiritualment.
- Donar ànim és oferir esperança.
- Donar ànim és creure en la transcendència.

Sant Agustí es deia:

«Ànima meua! Tu vals el que m'has costat!»

G. de Larigaudie deia:

«Donar ànim, oferir un somriure... són autèntics regals. Som sembradors d'alegria.»

Vladimir Ghika aconsellava:

«Si pots escollir els teus companys de feina o de camí, busca'ls sempre entre els que tinguin una ànima gran i bon ànim; que siguin generosos, gens envejosos i que sàpiguen treballar cantant.»